

Yêu Thầm Kiểu Âu Mỹ

Contents

Yêu Thầm Kiểu Âu Mỹ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	14
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	26

Yêu Thầm Kiểu Âu Mỹ

Giới thiệu

Edit: Kinn – Doanh Doanh Thể loại: hiện đại, hắc bang, 1×1, cường cường, bá đạo thâm tình lão đại công x thâm tàng b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tham-kieu-au-mi>

1. Chương 1

Thời tiết khô ráo, âm u. Một mình đứng trong phòng mờ tối. Một lúc lâu, cầm ảnh chụp trên bàn lên. Đây là ảnh chụp chung của anh và bạn gái. Kéo tấm màn, để cho ánh sáng chiếu vào. Người ấy có khuôn mặt tinh xảo, vẻ mặt đậm mạc. Có rất nhiều chuyện không muốn nhớ đến. Anh hiện tại đang phải ở lại chỗ trọ ngày nhỏ, bởi vì nhiệm vụ đặc thù, không thể đường hoàng trở về chỗ ở của mình. Từ trong ngăn kéo lấy ra tấm ảnh chụp chung từ hồi tốt nghiệp tiểu học, đột nhiên phát hiện ra một cậu bé yên tĩnh, giống như đang nhìn mình. Lật đến mặt sau, mới nhớ ra cậu bé ấy là Chí Sơ. Trong trí nhớ, Chí Sơ là một người trầm mặc ít nói. Từ cái ngày mình ngồi xổm trước mặt cậu ta cười toe, sau đó mỗi giờ mỗi khắc đều có cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm. Thanh Huệ ngã xuống giường, ánh mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà...

Sân bay. Trong đám người, có một người đàn ông mặc một bộ đồ đen hướng về phía chiếc xe ô tô màu đen. Bề ngoài tuấn mỹ, phía sau còn có mấy người mặc âu phục đi theo, khiến cho mọi người xung quanh đều ngoái lại nhìn. Hắn ngồi lên xe, bên cạnh một người đàn ông đưa mấy tấm ảnh chụp “Lão Đại, có phải người này?”

Chí Sơ hơi hé miệng, ánh mắt âm u, nhìn hai người trên tấm ảnh. Lái xe lại nói tiếp “Đây là tay súng thiện xạ, bên cạnh là bạn gái cậu ta.”

“Bạn gái à..... Tôi mới đi có sáu năm, cậu ta đã có bạn gái...”

“Có điều một năm trước đã chia tay rồi, không biết lí do.”

“Tôi không phải nói các người trong sáu năm phải giám thị thật kĩ lưỡng à? Tất cả các đoạn băng đưa cho tôi, sao không có cái nào nói về bạn gái cậu ta!?” Chí Sơ cầm ảnh, thâm tình nhìn Thanh Huệ trong tấm ảnh.

“Này... Là vì sợ ngày nổi giận, hơn nữa họ đều đã chia tay rồi.”

Xe đã yên lặng đi trên đường một đoạn rồi, trên đường ít người qua lại. Hấn đỡ lấy trán “Dừng một chút”

Lái xe nghe theo đỗ lại bên đường. Chí Sơ cười cười “Vất vả rồi. Có mỗi việc gửi băng ghi hình cũng làm không xong.” Giơ súng lên, hướng người lái xe kia nổ súng... Một tiếng vang lên, Hấn chỉ lạnh nhạt nói “Quăng đi” Một người nâng thi thể, tìm một chỗ khuất ném đi. Sau đi lại lên xe. Xe tiếp tục chạy.

Thanh Huệ nhận được điện thoại. Người gọi quả nhiên là bạn cùng đội Trương Thuận “Đội trưởng, anh đang ở nhà à?”

“Nhà cũ”

“A? Sau năm nay anh cũng chưa về đó mà? Sao hôm nay...”

“Hoài niệm chút thôi.” Thanh Huệ nở nụ cười “Thuận, gần đây tâm tình không tốt”

“Là vì chuyện của chị dâu à?”

“Cậu sao lại gọi cô ấy là chị dâu vậy? Tôi với cô ấy vốn không có khả năng.”

“Đội trưởng, tôi vẫn hi vọng hai người có thể tái hợp”

...

Cúp máy, ngồi trên giường, cẩn thận nhìn ảnh chụp. Cả một buổi chiều im lặng, trái tim bị bóng tối và lạnh lẽo cắn xé. Chí sơ ngồi trên xe, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nếu thời gian là một lưỡi kiếm vô tình, tôi tình nguyện vì cậu mà đỡ. Ngày trẻ, đã từng bên bờ biển hẹn thề. Hai người, sâu sắc nhìn nhau, tựa hồ có thể nhìn thấy đối phương... Thời gian dài đằng đẳng

Mỗi người đều tồn tại, vì đức tin của mình mà chiến đấu.

Thời tiết vẫn oi bức như cũ. Thanh Huệ khó khăn lắm mới tìm được Trương Thuận. Mấy ngày không gặp, gương mặt cậu ta đã trở nên tiêu tụy. Áo sơ mi màu lam dính bùn. Một người lẻ loi ngồi trong góc phòng khách sạn, lẳng lẳng nhấp chén nước trong tay. Thanh Huệ đi qua, ngồi xuống phía đối diện, đáp lại là một đôi mắt không tình cảm gì. Cảm giác như Trương Thuận đã bị cái gì kích thích vậy. Đối phương vẫn im lặng không nói, Thanh Huệ cẩn thận nhìn ra ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn Trương Thuận. Thấy cậu ta thất thần, giống như linh hồn đã bị tước đi mất vậy. Anh cười cười xoay đồng hồ trên cổ tay “Trương Thuận, thất tình à?”

Trương Thuận lúc này mới ngẩng đầu nhìn anh, môi run nhè nhẹ “Tôi...” Cậu cắn môi, giống như gắng kìm giữ cái gì.

Hành động rõ ràng đến thế, Thanh Huệ đương nhiên nhìn ra. Anh thở dài một hơi “Cậu nói đi, chuyện gì?”

Trương Thuận cup mắt, cúi đầu “An Nguyên chết rồi. Hôm qua. Tôi rõ ràng ở cùng cậu ấy, nhưng lại bất lực, chỉ có thể nhìn cậu ấy ngã xuống. Đến khi đưa cậu ấy tới bệnh viện, cậu ấy đã không thở nữa.”

Nghe thế rồi, Thanh Huệ vẫn còn bình tĩnh. Hai tay đan vào nhau “Chết như thế nào? Có nhìn thấy hung thủ không?”

Trương Thuận lắc đầu, mặt tối sầm đầy hoảng loạn, giống như giữa lúc tuyệt vọng gặp phải ác ma. “Đầu sungs. Lúc cậu ấy bị giết trời rất tối. Tôi không nhìn rõ mặt người kia, nhưng khẳng định là người của Aphose.” (Chỗ này thực ra là phiên âm tiếng Trung, mà cụm phiên âm đấy cho lên cả QT lẫn gg đều không dịch được một chữ @@ Thành ra không hiểu nó là cái gì nữa. Mình mạn phép nghe họ đọc rồi viết ra phiên

âm tiếng Anh như thế này, dù sao cũng không ảnh hưởng gì cả. Nhưng nếu có ai cảm thấy có khả năng giúp mình thì mình vẫn rất cần sự giúp đỡ của mọi người:”<>

Aphose. Thanh Huệ từng nghe qua, ả một tổ chức ở Mĩ. Chúng từng giết rất nhiều nhân vật lớn, hơn nữa người của chúng ở Châu Âu lớn như vậy, cứ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, đã trở thành tổ chức bị truy nã trên toàn thế giới. Quan trọng nhất là kẻ đứng đầu Aphose, con lai mang hai dòng máu, từ nhỏ lớn lên ở Trung Quốc, sau đó sang Mĩ huấn luyện. Thế nhưng mặt mũi thật sự của hắn chưa có mấy người được thấy. Trong tổ chức này, mỗi thành viên khi làm nhiệm vụ đều phải đeo một cái huy hiệu đại diện cho tổ chức mình để tỏ rõ sức mạnh và tiếng tăm của tổ chức. Những tổ chức táo bạo trắng trợn như Aphose, anh đã thấy nhiều. Đêm đó, Trương Thuận đi theo chắc hẳn chỉ nhìn thấy huy hiệu chứ không nhìn được mặt kẻ đó.

“Anh... Tôi cảm thấy người chết tiếp theo nhất định là tôi” Trương Thuận vẽ mặt cầu xin, giọng nói cũng đã lộ ra bối rối hoảng sợ “Sáng nay, Tiểu Hồ gọi tôi. Ostra cũng chết rồi. Nghe cậu ta nói cũng là người của Aphose giết. Tôi rất sợ. Tôi còn trẻ như vậy, bạn gái cũng chưa có, trong nhà còn cha mẹ già, còn đứa em trai chưa biết vâng lời.”

Con người một khi cận kề cái chết, ắt sẽ sợ hãi. Chờ đợi cái chết so chết còn khổ sở hơn. Nếu đã biết mình sẽ chết, vậy sẽ không có tương lai nữa. Thanh Huệ nói “Thuận, chúng ta là chiến sĩ, tùy lúc tùy chỗ đều sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tình nguyện bỏ mạng, cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, đây mới là chúng ta. Chết, đối với chúng ta mà nói là điều nghe thấy mỗi ngày. Nó lúc nào cũng kề cận bên người. Lơ đãng một chút, sẽ vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.”

Cậu ta gật gật đầu “Tôi biết. Lúc trước muốn làm đặc công, là vì còn trẻ cậy mạnh, giờ thật hối hận, nhưng lại chẳng thể lộn lại được nữa. Đội trưởng, anh nói có phải tôi rất yếu đuối không? Sợ chết như vậy còn muốn làm bộ đội đặc công. Bước đến ngày hôm nay rồi, tôi vẫn không muốn thế!” Nói xong gục đầu giữa hai bàn tay, trên mặt chảy hai hàng nước mắt.

Thanh Huệ đứng lên, đến bên Trương Thuận, cầm khăn tay trên bàn lau nước mắt cho cậu ta. “Đây không phải lỗi của cậu. Có ai lại không sợ chết. Tôi cũng sợ. Có điều, chỉ cần là người thì cũng sẽ chết. Chết sớm chết muộn, không phải cũng như nhau sao? Cho nên đừng khóc. Cậu là đàn ông. Đàn ông đại trượng phu không khóc, không có gì phải khóc cả.”

Trương Thuận gật đầu “Xin lỗi, đội trưởng. Tôi sợ, thật sự sợ lắm. Nếu, tôi chết thật, thì người nhà tôi phải làm sao bây giờ? Tôi mấy năm nay đều ở trong quân ngũ, ít ở bên họ, tôi chỉ muốn thật tốt...” Cậu nói chẳng nên lời, vùi đầu xuống, cả người run rẩy.

“Đừng nghĩ vớ vẩn nữa. Ai nói cậu sẽ chết? Là cậu cho rằng như vậy thôi. An Nguyên và Ostra chết, tôi cũng đau lòng. Nhưng là chiến sĩ, phải tỉnh lại...” Một tiếng súng cắt ngang lời anh nói. Chỉ thấy Trương Thuận hai mắt trợn trừng, máu tươi chảy ròng ròng trên mặt. Trên khuôn mặt vẫn còn vẻ khiếp sợ và không cam lòng. Sau đó cậu ta ngã xuống, trên mặt đất đều là máu.

“Chết tiệt!” Thanh Huệ chửi một tiếng, phát hiện ngay đối diện mình là một người đàn ông mặc âu phục vừa nổ súng, anh không chút do dự rút khẩu súng bên hông ra bắn người kia. Viên đạn chuẩn xác tạo thành một cái lỗ giữa trán, máu chảy đầm đìa, cả người nặng trĩu ngã xuống. Mọi người cuống cuồng bỏ chạy. Thanh Huệ cảm thấy quanh đây vẫn còn địch, nhanh chóng lẩn vào đám người, ngẩng đầu liền thấy một người mặc âu phục đeo kính râm đứng bên đường đối diện. Bọn họ phát hiện ra anh liền cuống quýt nổ súng. Tốc độ của Thanh Huệ rất nhanh, đã trốn được đường đạn. Anh đứng lên thừa cơ bắn một tên đang không phòng bị gì. Rất chuẩn xác xử lý xong một tên, mấy gã đang bối rối cầm súng phát hiện một tên trong hội đã bị hạ, còn chưa hoàn hồn đã bị cảm giác đau đớn phía sau ập tới. Lập tứ không còn ý thức. Xử lý xong mấy người này, anh bước đến bên một tên đeo kính râm còn sống, cố ý đánh vào đùi. Thanh Huệ nắm cổ áo người nọ hỏi “Bọn mày rốt cục muốn làm cái gì?”

Tên kia chỉ lắc đầu “Là lệnh phía trên truyền xuống, bọn tôi không biết...”

Thanh Huệ buông tay, di động liền vang lên. Rút điện thoại từ trogn túi ra, nhìn màn hình điện thoại hiện lên tên thằng bạn tốt Hữu Lục Xương, bật cười một tiếng rồi mới nghe điện.

“Số 27 đường Đông Ba, trước cửa khách sạn Sweetheart.” Nói xong, cúp máy. Anh ngồi xồm xuống, lại tiếp tục hỏi tên đeo kính râm “Người đứng đầu Aphose bọn mày là ai?”

Tên kia hoảng sợ nhìn anh, một lúc lâu sau mới nói “Cố... Cố Chí...”

Mấy tiếng súng vang lên, tên kia đã tắt thở. Có vẻ lúc tên kia muốn nói tên ra đã có kẻ mai phục trước rồi. Bọn họ sợ gã nói ra nên phải nổ súng giết. Thanh Huệ trấn định nhìn bốn phía, người nổ súng đã không thấy đâu nữa.

Thời tiết hôm nay cũng giống như tâm trạng của anh, mưa to tầm tã. Giữa bầu trời u ám hiện lên vài vệt loang loáng, vang lên những tiếng ầm ầm như núi lở. Anh lái xe. Cần gạt không ngừng chuyển động qua lại trước mặt. Mưa tạt sầm sập vào hai bên cửa sổ, mù mịt quá nên anh đành phải dừng xe bên vệ đường. Đến lúc tìm được Vương Hải Đông đã là chuyện nửa giờ sau. Vừa mới gõ cửa, cửa mở ra đã thấy một bộ mặt như là bệnh tình nguy kịch. Vương Hải Đông đem qua ngửi không được, một đôi mắt gấu thâm sì, trên người còn có mùi rượu khó chịu. Vương Hải Đông lạnh nhạt nghiêm mặt nói với anh “Mạc Thanh Huệ, biết cậu đã trở về.”

Thanh Huệ nở nụ cười “Tôi tìm cậu có việc chính sự” Đi vào phòng, phát hiện trong phòng rất lộn xộn. Trên mặt đất trên bàn đều đầy giấy lộn và đầu thuốc lá, đâu đâu cũng thấy gián, nhìn bữa một chỗ cũng có thể thấy mạng nhện.

Vương Hải Đông cầm cuốn vở dày trên bàn đưa cho Thanh Huệ nói “Tôi đã thấy thi thể của An Nguyên và Ostra. Mặc dù là dấu súng, nhưng đạn lại bắn vào đùi. Có dấu vết bị thẩm vấn trước khi chết. Cậu hôm qua gọi cho tôi nói họ dấu súng nên chết, tôi còn hoang mang hồi lâu. Mai sau mới hiểu được chúng ta đã bị Trương Thuận lừa. Tôi sáng nay đã xem thi thể cậu ta. Vương Hải Đông nói, ngồi xuống sofa “Trên người có rất nhiều vết roi quất, hiển nhiên tối hôm đó cũng đã bị Aphose bắt giữ thẩm vấn. Bị bức cung nên đã nói hết chuyện cơ mật trọng yếu cho chúng. Aphose thấy Trương Thuận hết giá trị sử dụng nên đã tính giết. Bọn chúng nhất định là sốt ruột muốn mau chóng giết cậu ta để tránh lộ ra điều gì, nếu không hẳn sẽ không giết cậu ta ngay trước mặt cậu.”

Thanh Huệ nhướn mày “Vì sao?”

Vương Hải Đông vỗ vỗ trán “Tôi và cấp trên cũng đã tra tìm nhiều tư liệu, phái người nằm cùng, tuy rằng đều bị giết nhưng đã biết được kẻ đứng đầu.” Vương Hải Đông vội nhìn chăm chăm tư liệu trong tay Thanh Huệ, ý bảo anh xem kỹ đi. Thanh Huệ hiểu ý, gỡ trang thứ nhất ra, trên mặt giấy chỉ chít chữ. Vương Hải Đông lại nói “Cố Chí Sơ, con lai Trung Mĩ. Lớn lên ở Trung Quốc, ba tuổi cha mẹ qua đời, chỉ có một ông nội tính tình không tốt. Thường bị đánh, sống trong tuyệt vọng. Còn nữa, hẳn và cậu học cùng nhau hồi tiểu học.” Rất thành công nhận lại vẻ mặt kinh ngạc của Thanh Huệ, lại nsoi tiếp “Tôi còn biết Cố Chí Sơ có ý với cậu, vì cậu mà cố ý chạy sang Mĩ.”

Thanh Huệ lật nhanh tư liệu trong tay, cắn môi. Khuôn mặt hoàn mĩ tựa như thiên sứ, lại nở một nụ cười “Tôi sẽ xử lý tốt.” Dứt lời, nụ cười nháy mắt biến mất, mặt không đổi sắc rời khỏi phòng. Phía trước là bão táp giăng đón mà anh chẳng thể đoán trước...

Mười lăm năm trước, vào một buổi sáng. Cậu bé khỏ sở ngồi trên bờ biển, khi ấy dường như tất cả mọi người đều bắt nạt hắn. Một chút ngứa thớ của hắn đã sớm vỡ vụn, giống như thủy tinh. Dù cho cũng cứng cáp, nhưng một khi vỡ tan tành thì sẽ cứa vào da thịt. Nếu không có Thanh Huệ, Cố Chí Sơ không biết mình nên làm gì bây giờ. Một đám bắt nạt bị đuổi đi, Thanh Huệ trên mặt lộ ra nụ cười, tay cầm khăn, lau khô nước mắt cho hắn. Hai người họ mới 8 tuổi, Thanh Huệ nhỏ nói với Chí Sơ nhỏ “Không phải sợ, có tớ ở đây, bọn nó không dám bắt nạt cậu đâu. Mẹ tớ bảo, con trai không được hay khóc, con trai là phải kiên cường, như thế mới bảo vệ người quan trọng của mình được.” Một câu nói bình thường như vậy lại làm Chí Sơ ghi lòng tạc dạ, vĩnh viễn không quên. Một câu ấy, khiến cho Chí Sơ dồn toàn lực chú ý lên Thanh Huệ. Khi ấy, Chí Sơ rất muốn được chạm vào mặt Thanh Huệ, mỗi ngày đều dõi theo từ sáng sớm đến tối muộn. Tan học xong cũng đi theo, ngồi trên lầu nhìn Thanh Huệ bên cửa sổ, có lúc còn cầm máy ảnh đi chụp, trốn trong bụi cây. Đối với Chí Sơ, Thanh Huệ lớn hơn tất cả, cứ như vậy cho đến ngày hắn phải đi Mĩ mới thôi.

Hắn đã thề, phải cố gắng phải kiên cường, như vậy mới có được người thầm yêu. Thanh Huệ chưa từng biết lại có một người đàn ông điên cuồng yêu thương ngưỡng mộ anh lâu như vậy. Cho dù rời đi sáu năm, Thanh Huệ vẫn bị theo dõi.

Chí Sơ nghịch nghịch cây súng nhỏ màu bạc, bên cạnh còn có một người đang quỳ. Trong phòng tối mờ, im lặng đến mức khiến cho người ta hít thở không thông. Sau đó... “Hằng Phi, tôi đây cũng rất ưa anh, thật đó. Nhưng anh lại phải người muốn thương tổn hai tiểu Thanh Huệ của tôi, cái này không được nha~!” Chí Sơ chậm rãi nói, tràn ngập nguy hiểm. Hằng Phi chân run lấy lấy, trên trán đầm đìa mồ hôi, không dám ngẩng đầu “Tôi phải người là muốn giết tên Trương Thuận kia thôi, là bị tình thế bắt buộc. Còn mấy tên nổ súng với Mạc Thanh Huệ không phải là do tôi sai bảo.” Chí Sơ nheo mắt, hống súng nhắm lên trán Hằng Phi, hưởng thụ nhìn gã sợ hãi “Hằng Phi, bọn chúng là người của anh a! Bọn chúng làm sai, đương nhiên có quan hệ đến anh. Anh nói, tôi nên xử anh thế nào bây giờ? Thật sự không muốn giết a.” Chí Sơ nhẹ nhàng đặt súng xuống cái bàn bên cạnh, sau đó tay cũng chẳng động gì nữa. Trong phòng, cửa sổ đã bị tấm màn đen che kín, chỉ hơi hé vài vệt sáng heo hắt. Phía sau Hằng Phi tựa như vực sâu đen ngòm nhìn không thấy đáy, tựa như sắp sửa vươn tay ra kéo Hằng Phi vào vực sâu nghìn trượng. Là đàn ông, Hằng Phi sợ nhất, thật ra không phải là chết...

“Lập Để Tư” Từ trong bóng đêm vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, hần vừa lòng cười “Đem hần kéo vào trong đi, cho người chơi tùy ý, thích chơi thế nào thì chơi”

“Khoogn cần!” Hằng Phi gào lên ôm lấy chân Chí Sơ “Lão Đại! Xin hãy giết tôi đi! Xin người!”

Chí Sơ tà mị cười “Nếu là tiền gian hậu sát thì chắc tôi sẽ suy nghĩ chút”

Lập Để Tư chẳng nói chẳng rằng đem Hằng Phi đang tuyệt vọng cầu xin kéo vào trong bóng tối. Tiếng kêu thê thảm vẫn không ngừng quanh quẩn, rất lâu vẫn không ngừng lại.

Thanh Huệ đã nhiều năm không về thăm người nhà. Ở cạnh họ, chỉ tội làm hại họ, nhưng anh sợ dĩ trốn thánh gặp người thân không chỉ vì cái này. Năm ấy, Thanh Huệ mười tám tuổi mặc kệ phản đối của gia đình, gia nhập quân đội. Cha mẹ đều thương yêu anh, không muốn anh chịu khổ. Thanh Huệ lại cố chấp, chọn một ngày mùa hạ nóng bức rời khỏi nhà. Trên con đường mòn hàng cây xanh lá, vận mệnh của anh cũng bởi vậy mà thay đổi. Kì quái là, anh tới lần đầu tiên gặp được Chí Sơ, đường bờ biển xanh ngắt, bờ cát vàng óng ánh. Trong trí nhớ của anh, còn có bóng dáng một cậu bé. Khi yêu một người, sẽ luôn hi vọng được chạm vào người ấy, cảm nhận nhiệt độ cơ thể người ấy, vuốt ve mái tóc, đối diện mắt người ấy, cùng ôm nhau, cùng ở bên nhau, mãi mãi sánh cùng trời đất. Khi thấy người ấy cười, nụ tràn ngập hạnh phúc thực sự, thì đầu óc cũng sẽ chỉ tràn ngập nụ cười ấy, cảm thấy việc gì cũng đáng. Ngày ấy Chí Sơ nhìn thấy Thanh Huệ đứng tại một góc khuất, nhìn thấy nụ cười của anh, không tiếp tục dõi theo nữa, mãi mãi rời khỏi sân bay. Có đôi khi, tình cảm con người thật khó mà hiểu nổi. Trong lòng Chí Sơ, Thanh Huệ là tất cả, là thiên thần. Không có Thanh Huệ, tự nhiên sẽ không có Chí Sơ.

Nụ cười ngày ấy ở bờ biển, chính Thanh Huệ cũng không rõ là vì cái gì. Khi ấy, anh cảm thấy bản thân rất nhẹ nhàng.

Cơn mưa lớn qua đi, Thanh Huệ không biết mình đã đi đến đâu. Những chiến hữu năm nào còn cùng nhau chiến đấu giờ đã chết ba người. Anh còn nhớ hồi còn là mấy cậu thanh niên ở chung kí túc xá cười đùa âm ỉ, trò chuyện về gái đẹp về phim ảnh, tựa như chuyện mới diễn ra ngày hôm qua. Nhiều loại kí ức hỗn tạp ủa về một lúc, càng thêm rõ ràng cái gì là thật cái gì là ảo giác, sự thật lại thực tàn khốc. Năm năm trước, anh thành công đảm nhiệm chức vị đội trưởng của 12 chiến hữu nữa, thành lập ‘đội Long Đằng’. Bọn họ luôn liều chết hoàn thành nhiệm vụ, cả người bắn thủ trở về kí túc xá trên mặt vẫn là nét cười ngây ngô mà tự tin. Hai năm trước, anh quen biết Hạ Thư Viên. Một cô gái yên tĩnh thích ngồi ở thư viện đọc sách. Gương mặt trắng nõn thanh tú và một đôi mắt đen láy, đôi mắt sâu mê người chăm chú dõi vào trang sách. Mái tóc đen dài buông trên vai. Ánh sáng hắt qua cửa sổ, rọi lên người cô, cô như bừng sáng trong mắt anh. Trên người là một bộ váy trắng thuần, tựa như thiên sứ hạ phàm. Khi cô ngẩng đầu, hai mắt đen tựa như một viên đá quý sáng bóng hấp dẫn anh, tản ra mị lực mà anh cũng chẳng thể lí giải. Nếu không phải khi ấy anh đứng cạnh, họ sẽ chẳng thể yêu nhau, càng không thể thành một đôi. Sau khi quen nhau, Hạ Thư Viên thường hay đến phòng trọ của anh, nấu những món anh thích. Quan hệ hai người ngày càng tốt đẹp, vốn đã có thể kết hôn. Nếu không phải vì một câu nói kia của cô, có khi họ đã thành vợ thành chồng. Hạ Thư Viên bảo cô không muốn ở bên anh, bởi vì anh là bộ đội đặc công. Thanh Huệ chủ yếu một tuần cũng chỉ gặp hai ba lần, ăn cơm xong lại đi.

Sau khi hai người chia tay cũng không liên hệ nữa. Thanh Huệ cũng không tìm bạn gái, duy trì trạng thái độc thân. Đối với anh, có lẽ thế mới là tốt nhất.

2. Chương 2

Đêm tối đen. Hấn ngồi một mình trong phòng, nhìn lên màn hình, mọi thứ rõ ràng phản chiếu lại trong mắt. Hấn từng ảo tưởng, từng buông tha. Có người nói, con người chẳng thể sống mãi trong mộng mà quên đi sự thật.

Bởi vì em, tôi tình nguyện quên đi sự thật...

Chỉ Sơ tắt màn hình, đếm đó, rét buốt giống như những lưỡi dao khiến hấn đau đớn.

Chim có thể tự do bay lượn giữa không trung, nhưng khi bị người bắt được, nhốt vào lồng, thì chẳng còn tự do nữa. Thanh Huệ cảm giác có kẻ giám sát mình, hơi thở xung quanh nặng nề. Anh lái xe trở về căn phòng trọ, chủ thuê ngồi trước cửa nhà nhả khói xáo mắt chực. Thấy anh đến gần, chủ nhà thoáng quay đầu lại nhìn “Ày da, Thanh Huệ đã trở lại, lâu rồi chưa thấy nha!”

Thanh Huệ chỉ cười gật đầu với bà. Một nhóm các cô gái trẻ đi qua đó nhìn thấy Thanh Huệ, anh mắt say mê sáng lên. Đã từng, ở nơi này, có một đôi yêu nhau ngọt ngào. Anh lấy từ trong túi quần ra một dây đeo tay đơn giản bằng bạc, cười khổ một chút. Có đôi khi, có một số việc, là phải tự mình đối mặt. Ví dụ như khi gõ cửa, Hạ Thư Viện mở cửa ra, vẻ mặt lạnh lùng nhìn anh. Phía sau có vài cô gái đang ngồi nói chuyện phiếm, đối diện là hai nam sinh ngồi im không nói.

“Thư Viện” Một nam sinh đeo kính, không vui vẻ lắm đi đến ôm Hạ Thư Viện vào lòng “Anh ta là ai vậy?”

Hạ Thư Viện thản nhiên nói “Bạn trai cũ của em” Cô xoay người đối diện với người phía sau “Nhưng hiện tại bọn em không có quan hệ gì hết.” Cậu ta tin lời, đem cô ôm chặt hơn một chút. Ánh mắt nhìn Thanh Huệ đầy cảnh giác và bất mãn. Thanh Huệ bình thường cũng tốt, trong mắt các cô gái cũng là đẹp trai cực phẩm. Lúc này, mấy cô phía sau đang đỏ mặt thảo luận về anh, thì thoáng nhìn lại đây.

“Thư Viện, bạn cậu đẹp trai quá vậy! Vậy mà lại đi với Trữ Hoài...” Trữ Hoài trừng mắt nhìn, cô gái kia dịu lại, im miệng. Trữ Hoài lạnh nhạt nói “Anh và Viện Viện chia tay rồi, tìm cô ấy làm gì? Viện Viện giờ là bạn gái của tôi.”

Biểu cảm của Thanh Huệ không biến đổi gì, ngắt đầu “Tôi và cô ấy hẹn hò cũng được một năm, chỉ là hoài niệm nên tối thăm, cũng có mấy thứ đồ.”

Trữ Hoài vươn tay hỏi “Cái gì vậy? Lấy đến”

Một cô gái bắt mắt nói “Trữ Hoài, cậu không cần thiếu lễ phép vậy nha! Người ta so với cậu còn dễ nhìn hơn!”

Một cô gái khác nhún vai cười bảo “Tiểu Lệ, cậu chẳng hiểu gì cả, người ta là tình địch, này là lễ phép với tình địch à”

Cô gái ngồi giữa nhìn không được đứng lên, nhìn kĩ, so với Hạ Thư Viện còn xinh đẹp động lòng người hơn. Cô bước về phía Thanh Huệ, vươn tay “Xin chào, tôi là Cố Chí Lâm” Có vẻ cô là con lai Trung Mĩ, trên người mặc một bộ váy trắng. Mái tóc đen lộn xoăn dài đến eo, cô tay đeo vòng chuông màu bạc vang lên âm thanh êm tai. Nhìn thấy cô, lại cảm thấy cô rất giống một người...

Thanh Huệ cũng vươn tay “Mạc Thanh Huệ.” Hai tay cùng nắm, có loại cảm giác khác thường. Người trước mặt này tựa hồ không đơn giản. Chí Lâm khoanh một tay trước ngực, một tay trụ cằm đánh giá Thanh Huệ, ánh mắt sâu khó lường “Thanh Huệ... Tôi gọi anh là Thanh Huệ có được không?” Cô thật cẩn thận hỏi. Anh gật đầu “Tất nhiên là được!”

Cô cười cười, Trữ Hoài vẫn ngẩng ra nhìn bọn họ “Tôi hình như ở đâu đó thấy anh rồi? Ở nhà anh tôi!” Chí Lâm mỗi một câu đều như là có hàm ý gì.

“Anh cô là?” Thanh Huệ tự nói với mình, phải tránh khỏi cô gái này, từ trong mắt cô ấy, có thể cảm nhận được...

“Cũng có thể tôi nhớ nhầm rồi! Hi hi, anh tôi rất thích xem băng hình, có khi tôi cũng thích ngồi xem cũng anh ấy, bên trong có người rất giống anh nha!” Cô nghiêng đầu, ánh mắt tựa như đứa trẻ khờ dại. Quay đầu nhìn đồng hồ phía sau “Tôi đi gọi điện thoại, mọi người từ từ nói chuyện nhé!” Nháy mắt với Thanh Huệ sau đó trở về phòng.

Hạ Thư Viện bất mãn nói “Trữ Hoài, xem ánh mắt anh nhìn Chí Lâm kia, đừng nghĩ rằng tôi không nhận ra!”

Trữ Hoài sững sốt vội kêu lên “Viện Viện! Em hiểu lầm rồi! Người anh yêu là em mà! Anh với Chí Lâm không có cảm giác gì hết!”

Hạ Thư Viện để ý Thanh Huệ vẫn còn đứng bên cạnh, thở dài “Thôi được, lần này tạm tin.” Trữ Hoài mừng rỡ, ôm chặt cô. Một góc khác trong phòng, Chí Lâm đang gọi điện thoại “Anh, em thấy anh ta rồi, tiếp theo phải làm gì?”

Chí Sơ đang ngồi trên ghế thì nhận được điện thoại, bên kia là giọng em gái “Theo dõi. Rồi giữ quan hệ tốt một chút, không cần tốt quá...”

“Ừm... Vậy anh, anh còn tính làm chuyện đó không?” Chí Lâm thì thầm, không rõ vì sao còn chưa động.

“Cái này, trước đừng làm gì cả. Có mấy việc anh sẽ an bài tốt” Chí Lâm vừa định nói gì, phía sau truyền đến tiếng động. Anh, anh đang nghĩ cái gì trong lòng, em thật không đoán ra. Chí Lâm ra khỏi phòng, thấy ba người kia đứng trước cửa, không khí cứng ngắc. Chí Lâm cười nói “Ấy nha, làm sao vậy? Mọi người...”

“Tôi đi đây, xin lỗi đã quấy rầy” Anh rút từ túi áo ra một sợi dây đeo tay đưa cho Hạ Thư Viện. Dây đeo tay này cô vẫn còn nhớ. Đây là món quà đầu tiên cô tặng Thanh Huệ. Khẽ cắn môi, liền đưa trả lại cho anh “Cái này là tôi tặng anh, theo lý mà nói là của anh rồi, giữ cho cẩn thận!”

Thanh Huệ cúi đầu nhìn dây đeo tay, chưa xót không nói nên lời.

“Làm sao vậy? Anh đẹp trai như thế, hẳn sẽ có nhiều cô gái thích mà.”

“Cảm ơn” Mũi anh chưa xót, xoay người rời đi. Dù có một giây khựng lại nhưng có ai chú đâu, ai cũng không biết trong lòng anh hi vọng điều gì.

“Chờ một chút!” Nam sinh này giờ vẫn ngồi trên ghế đột nhiên đứng dậy, người kia đã đi xa, cậu chẳng để ý ánh mắt mọi người, vội vã đuổi theo. Tới khi bắt kịp đã ra tới cửa tòa nhà, cậu vỗ vỗ anh, thở hồng hộc nói “Ha! Cuối cùng cũng bắt kịp anh!”

Thanh Huệ nhướn mày hỏi “Cậu là ai?”

Cậu ta trộm coi bốn phía, cười nói “Bạn của Hạ Thư Viện, Quý An. Tôi biết anh là Thanh Huệ” Ghé tới gần, nhỏ giọng nói “Đội trưởng Long Đăng.”

Thanh Huệ cả kinh “Làm sao cậu biết?”

Quý An gãi đầu “Thì cùng ngành với anh, tự nhiên biết thôi! Tôi thật sự rất sùng bái anh!”

Thấy Thanh Huệ thất thần, bèn lôi kéo tay anh “Đi! Tới nhà tôi đi! Tôi phải nói với anh chuyện này!”

Thanh Huệ lái xe, Quý An ngồi ở ghế sau. Ngay từ đầu cả hai đã trầm mặc không nói, đột nhiên cậu ta lại mở miệng “Đội trưởng, tôi với anh không quen biết, nhiệm vụ cũng khác nhau. Nhưng mà, tôi đang phải điều tra tổ chức cố ý đuổi giết thành viên Long Đăng. Mà một người trong tổ chức kia có quan hệ với bạn gái cũ của anh tốt lắm.”

Thanh Huệ tròn mắt, xe cũng vì anh kinh ngạc mà thiếu chút nữa đâm vào cột đèn đường.

Quý An nói tiếp “Tôi nhận nhiệm vụ kia trong thời gian một năm. Người giết Trương Thuận là tay chân của Hằng Phi. Hằng Phi là người của Aphose, sức ảnh hưởng trong tổ chức rất lớn, rất trung thành với Cố Chí Sơ. An Nguyên và Ostra đều bị hấn cho người bắt lấy thẩm vấn. Mấy ngày nay tôi đã tra ra được, Hạ Thư Viện là em gái ruột của Hằng Phi.

Thanh Huệ hỏi “Cậu là gì với Vương Hải Đông?”

Quý An sững sốt, lập tức trả lời “Em họ”

Thanh Huệ lại hỏi “Cố Chí Lâm, cậu biết cô ta là ai không?”

Quý An đáp “Vẫn chưa biết. Tôi chỉ đoán đó là em gái Cố Chí Sơ.” Em gái? Năm ấy, anh lần đầu tiên thấy Cố Chí Sơ, hẳn chỉ là một cậu bé con bị người ta bắt nạt, một đứa trẻ bất lực. Nghe người khác nói, nhà hẳn chỉ có một ông nội, sao lại có cả em gái? Nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Cố Chí Lâm, quả thật nàng mang tới cảm giác của người kia. Cho dù trên gương mặt sáng sủa vẫn nhìn ra được một loại ánh mắt. Tối nhà Quý An. Cũng may bên trong sạch sẽ, không như cái ổ của Vương Hải Đông.

Năm phút sau Quý An mở máy tính, Thanh Huệ ngồi trên ghế nhìn chăm chăm TV. Quý An từ trong phòng ra, thấy Thanh Huệ vẫn ngây người bèn hỏi “Này, anh làm sao vậy?” Nhìn đến màn hình TV, cả người liền cứng còng. Trên màn hình là một tòa nhà bốc cháy, mà tòa nhà ấy, chính là nơi Hạ Thư Viện ở!

“Chung cư khu 29 Chợ Đông đột nhiên phát hỏa! Đội cứu hỏa đã gấp rút đưa tiếp viện tới, trước mắt chưa phát hiện tử vong!” Phát thanh viên đang nói trên màn hình, xung quanh còn vang lên tiếng súng, có tiếng hét chói tai, anh nhìn đám người trên TV, đầu óc trống rỗng.

Quý An lùi ra sau vài bước kêu lên “Sao lại có thể như vậy!”

Cô ấy sẽ không sao phải không... Anh nghĩ như thế, thông thả đứng dậy...

Chí Sơ ngồi trong xe, nhìn tòa nhà cháy hừng hực trước mặt. Chí Lâm ngồi bên cạnh vui cười nói “Anh, ánh mắt anh thật không tồi nha! Anh ta công nhận rất được...”

Chí Sơ quay sang cười với cô “Vây em thích?”

Chí Lâm sững sốt một hồi “Anh, hiểu lầm rồi, em không thích anh ta!”

Chí Sơ thì thầm bên tai cô “Nhớ cho kĩ, Thanh Huệ là của tôi, tôi không hi vọng có ai làm trở ngại, huống chi người đó lại là em.”

Chí Lâm không thể không thừa nhận mình sợ Chí Sơ, nhưng chỉ có cô mới hiểu hẳn. Cô biết mình có một người anh trai, khi mới 10 tuổi. Lần đầu tiên gặp nhau là ở Mĩ, cả hai đều đã lớn. Chí Lâm nhìn thấy hẳn, còn tưởng mình đã yêu rồi, ở chung với nhau một thời gian mới phát hiện, yêu ấy chính là sự ỷ lại của em gái và anh trai.

Cô ngẩng lên, kiên định nói “Anh, anh cứ yên tâm!”

Chí Sơ nhíu mày, cô dù sao cũng là em gái hẳn, sẽ luôn biết điều. Nhưng, nhiều khi cũng đoán không ra cô đang nghĩ gì. Năm ấy, Chí Lâm quán quýt hẳn không rời, còn nói sau này nhất định sẽ làm người yêu hẳn. Cứ như thế đến một năm sau, cô lại bảo hẳn, mình đã thích một người, còn hẹn hò với người ấy. Khi ấy Chí Sơ chẳng để trong lòng, chỉ quan tâm phái người theo dõi Thanh Huệ. Hẳn không định có tình cảm gì với Cố Chí Lâm, ngày ấy lúc nghe nói mình có một đứa em gái, chỉ cảm thấy phiền phức, cho rằng em gái chính là một loại chướng ngại. Nhưng về sau, Chí Lâm cũng rất nghe lời, còn cho rằng, mơ ước của anh trai cũng chính là mơ ước của mình! Cho nên, cô mới quen biết Hạ Thư Viện, tiếp cận người kẻ bên Mạc Thanh Huệ.

Cô từ chỗ Hạ Thư Viện biết được món ăn Thanh Huệ thích, việc anh thích làm, cái gì cũng nhất nhất báo lại cho Chí Sơ. Chí Sơ liền cảm thấy, có một cô em gái quả là không tệ, một hồi lại liêu mạng hỏi han chuyện của Thanh Huệ, gặp được Hạ Thư Viện. Hạ Thư Viện là một cô gái đơn thuần, chưa từng phòng bị đối với Chí Lâm, luôn nhiệt tình đối đãi. Hai người quan hệ ngày càng tốt, Hạ Thư Viện chỉ khó chịu nhất là việc Chí Lâm cứ không ngừng không ngừng nhắc tới Thanh Huệ. Hạ Thư Viện vốn định cùng bạn trai vui vẻ sống, không ngờ Thanh Huệ lại chủ động tìm đến cửa. Chí Lâm cho rằng đây quả là cơ hội tốt, từ nay về sau hai người có thể quen biết, cô cũng thừa biết Thanh Huệ có phòng bị với mình, nhưng tất cả mọi chuyện vẫn trong bàn tay. Hạ Thư Viện dù thế nào cũng không tưởng được Chí Lâm trước nay vẫn lợi dụng mình. Ngọn lửa kia, là sau khi Chí Lâm rời khỏi thì cho người phóng.

Cô cho rằng, nếu Thanh Huệ biết, nhất định sẽ tới.

Qua lớp kính xe, cô nhìn thấy bóng dáng Thanh Huệ.

Mạc Thanh Huệ, tôi biết mà, anh còn cảm giác với cô ấy!

Chí Lâm cười kì dị, quay sang hỏi Chí Sơ “Anh, Hằng Phi anh xử lý thế nào?”

Chí Sơ mặt không đổi sắc nói “Còn chưa chết được.”

Chí Lâm đã rõ ràng biết Hằng Phi giờ như thế nào, không hỏi nhiều.

Quý An đuổi sát theo sau Thanh Huệ, cũng kêu to “Thanh Huệ!”

Anh dừng bước, ngửa đầu nhìn tòa nhà. Lúc này, trong cơ thể anh cũng tựa như bị cái gì thiêu đốt, chẳng khác gì tòa nhà đang bị lửa căn nuốt trước mặt. Anh đã nghĩ, sau khi chia tay, cô có thể sống cuộc đời bình an của mình. Vì sao những người đó vẫn không buông tha, là vì anh trai cô sao... Hay bởi vì mình. Anh tưởng như khí lực toàn thân đều đã bị rút đi hết, vô lực quỳ trên mặt đất. Quý An bất đắc dĩ nói “Thanh Huệ, xin đừng đau buồn...”

“Cô ấy chưa chết!” Nghiêm khắc sắc nhọn đánh gãy lời nói của Quý An.

Cậu gật gật đầu “Phải, cô ấy chưa chết! Với anh, cô ấy hẳn là chưa chết. Còn hiện tại cô ấy ở đâu, chúng ta chưa biết!”

“Tôi biết!” Chí Lâm nhẹ nhàng đi tới “Tôi thấy cô ấy được đưa vào một bệnh viện gần đây rồi.” Cô hạ mắt “Là tôi không tốt. Nhưng mà có một đám người hùng hổ xông tới, tôi chỉ là một cô gái, bị dọa sợ cũng là bình thường”

“Cô đừng nói dối” Thanh Huệ đứng dậy “Nói! Thân phận thật sự của cô!”

Khóe miệng Chí Lâm cong lên một nụ cười tươi rói “Xem ra anh đối với cô ấy vẫn còn nhiều tình cảm nhỉ? Tôi không phải cô bé bình thường, anh trai tôi là lão đại của Aphose. Còn về Hạ Thư Viện, anh trai cô ấy là Hằng Phi, tay chân của anh tôi. Có điều anh ta không tuân mệnh nên bị trừng phạt. Chỉ cần anh nghe lời một chút, Hạ Thư Viện... tôi sẽ không làm hại cô ấy.

Quý An nhìn Thanh Huệ sắc mặt tái nhợt, hồi lâu mới nói “Thì ra tôi đoán đúng thật”

Thanh Huệ cắn môi, kêu “Quý An!” Quý An hiểu ý, rất nhanh chạy ra xe, mở cửa...

Chí Lâm bất đắc dĩ thở dài một hơi, thì thầm “Vô dụng a~”

Thanh Huệ vội vã đạp chân ga, mấy chiếc xe đuổi sát theo sau. Quý An sốt sắng “Thanh Huệ! Tôi thấy không ổn!” Xe rất nhanh đã phóng tới cầu, trước sau xe qua lại rất ít, chỉ có xe của họ mà vài chiếc bám theo sau. Quý An quay đầu, vừa thấy liền nói “Chúng đuổi theo kia! Nếu bọn chúng nổ súng thì phải làm sao?”

Thanh Huệ vui mừng cười “Bọn họ không dám...”

Quý An lại hỏi “Chúng ta đang đi đâu?”

“Đến bệnh viện!” Thanh Huệ nhìn đồng hồ “Tìm Thư Viện, rồi đưa cô ấy đi cùng!”

Lúc ấy, đã có xe đuổi kịp, chạy ngay bên cạnh. Người cầm lái vừa lái xe vừa nhìn Thanh Huệ. Sau đó dùng sức bẻ lái, khoảng cách giữa hai xe đột ngột ngắn lại, vang ra tiếng ma sát ken két. Gã còn chưa từ bỏ, lại tiếp tục húc vào thân xe Thanh Huệ. Quý An ngã xuống một bên, đau đớn đến không kịp nghĩ ngợi. Phía sau một chiếc xe nữa cũng vọt đến, hai chiếc đánh gọng kìm, Thanh Huệ tăng tốc, thành công qua cầu, lập tức rẽ ngoặt. Xe phía sau vẫn đuổi theo, xem chừng không định từ bỏ. Vòng vo một hồi, tưởng đã cắt đuôi được, không ngờ ngay phía trước đã có một xe chắn ngang. Người đàn ông trên xe mặc âu phục đang chờ, vì tránh đâm thẳng vào nên anh vội vã bẻ lái, tuy nhiên vẫn đụng phải vang lên ầm ầm. Chiếc xe kia bị đụng văng ra một đoạn, Quý An đau lòng kêu “Xe thật đẹp a...”

Thanh Huệ la lên “Chạy chết quan trọng hơn!”

Xe cấp tốc lao đi, khi thấy tòa kiến trúc màu trắng trước mặt, trong lòng trào lên tình cảm vui sướng. Anh đỗ xe một bên, Quý An ôm ngực, Thanh Huệ đã vội chạy vào bệnh viện. Đột nhiên một người cao lớn chắn phía trước. Người ấy có một mái tóc dày, hai mắt lam nhạt, là con lai. Tai bên phải đeo một khuyên tai màu tím. Khuôn mặt ấy, cả đời anh cũng không quên được.

Chí Sơ đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Tâm trạng của Thanh Huệ lúc này, đến chính bản thân anh cũng không diễn tả được. Anh sợ kẻ trước mặt, hận thù không nói rõ được, nhưng khi hai người đối diện, cảm giác thật khác biệt. Chí Sơ bắt đầu nhớ lại tình cảnh của mình khi vừa tới Mĩ, gia nhập Aphose. Khi đó hắn 17 tuổi. Mới vào một tổ chức lớn như vậy, không tránh khỏi cảm thấy căng thẳng. Cha của hắn, Cố Chí Huy từng là người thừa kế Aphose. Ông chết, hắn nghiễm nhiên kế thừa. Lão Đại tiền nhiệm của Aphose – Thản Nặc – phái người đưa hắn tới.

Trở về. Chí Sơ đi theo mấy người đàn ông mặc thường phục, bức vào đại sảnh lộng lẫy, bốn bức tường là một bức tranh tinh xảo đẹp mắt, cửa lớn vàng rực rỡ chạm trổ những hoa văn đủ loại hình dáng, tưởng như tất cả đều có thể trôi ra khỏi cánh cửa bất cứ lúc nào. Mấy người đàn ông đẩy cửa, đập vào mắt là phòng khách tuyệt đẹp. Thản Nặc nhàn nhã ngồi trên ghế, vừa thấy Chí Sơ đến thì vui vẻ đón chào. Chí Sơ thông thả bước tới, Thản Nặc cười nói “Ngồi đi, con trai.” Chí Sơ vâng một tiếng rồi ngồi xuống. Ông nắm cả hai vai hắn “Con trai, con hắn đã biết thân phận của mình rồi! Ta đoán con cũng muốn nhìn em chutscon một chút!”

Chí Sơ gật đầu “Tiên sinh, cảm ơn ngài”

Thản Nặc thở dài “Cha mẹ con là bị bộ đội đặc công đánh chết, trước khi ra đi chỉ có thể đem con giao cho ông nội ở Trung Quốc, đưa em gái kia ở bên ta. Con và nó, trước đây không hề biết mình có một người thân nữa, kinh ngạc hay bất ngờ cũng là bình thường.”

Chí Sơ ngẩng đầu, ánh mắt ngập tràn kiêu ngạo “Tôi trở thành lão Đại của Aphose rồi là có thể giữ người tôi thích ở bên cạnh phải không?”

Thản Nặc do dự một chút rồi nói “Vậy người đó tính tình như thế nào, có biết không?”

Chí Sơ cười cười “Là một người bình tĩnh” Ngửa đầu nhìn trần nhà một lúc “Tôi thích sự bình tĩnh của anh ấy, cả sự dịu dàng, thiện lương. Tôi luôn muốn được ở bên anh ấy, chẳng phải chỉ một sớm một chiều.”

Thản Nặc cau mày, miệng giật giật, muốn nói lại thôi.

Chí Sơ hỏi “Tiên sinh, làm sao vậy?”

“Chí Sơ, tình cảm quá sâu, ngược lại chính là hại mình” Thản Nặc cười khổ một tiếng “Giống như năm đó ta cũng từng yêu một người không nên yêu.”

....

Thanh Huệ lùi lại, cảnh giác nhìn chằm chằm Chí Sơ.

“Anh sợ tôi như vậy?” Chí Sơ bước về phía anh, Thanh Huệ chưa kịp lấy lại tinh thần, cổ tay bị giữ chặt “Thanh Huệ” Chí Sơ tà mị cười “Cuối cùng cũng bắt được anh rồi!”

Thanh Huệ kinh ngạc nhìn hắn “Cậu rốt cục là vì cái gì?”

Chí Sơ vươn tay ôm lấy eo anh, hưng phấn khó có thể che giấu được “Bởi vì yêu anh. Sáu năm trước tôi đã thề, tôi nhất định phải có được anh. Tôi là người đàn ông duy nhất của anh!” Chí Sơ có thể cảm nhận được thân mình Thanh Huệ run rẩy, đau lòng nói “Không cần sợ tôi, tôi sẽ không tổn thương anh!”

Thanh Huệ không giãy dụa gì, có vẻ rất lãnh tĩnh, thản nhiên đáp lại “Chỉ cần cậu không làm hại Thư Viện, tôi can tâm tình nguyện đi theo cậu.”

Quý An chờ người tại chỗ, Chí Sơ đang đứng ngay trước mặt, khiến cho cậu ta vì sợ hãi mà chân không nhúc nhích được. Đột nhiên gặp được đại Boss, thời vận của cậu thật là không tốt.

Chí Sơ vốn không nghĩ hành động sớm như vậy, nhưng mỗi khi nhìn thấy Thanh Huệ, dục vọng trong lòng lại rục rịch.

Khi Quý An quay đầu lại, đã thấy năm chiếc xe đen xì đỗ phía sau. Xem ra muốn chạy thực khó khăn. Mà Thanh Huệ bị Chí Sơ bắt rồi, cậu đã không ôm hi vọng gì nữa. Cậu trong lòng cũng biết Chí Sơ là tên đại biến thái, tuyệt đối là thuộc vào loại biến thái cực phẩm, Thanh Huệ rơi vào tay hắn, hậu quả thật không tưởng tượng được. Không đúng, còn mình nữa!

Quý An trong lòng thành khẩn cầu nguyện, nhờ có bị bắt cũng xin cho con có kết cục tốt một chút a

~“Lập Để Tư” Chí Sơ buông Thanh Huệ ra, nhìn về phía Quý An “Giết hẩn!”

Quý An tròn mắt cũng đều muốn rút ra, không cần như vậy chứ.... Trời ạ bắt tôi đi, bắt tôi đi!

“Không được! Cậu không thể giết người đó!” Thanh Huệ thấy Lập Để Tư đã tiến lên, cầm súng lục nhắm vào Quý An, bèn thừa lúc Chí Sơ không chú ý đứng chắn trước mặt cậu ta. Lập Để Tư cả kinh không kịp dừng động tác, tiếng súng vang lên, mọi âm thanh đều yên lặng. Viên đạn bắn vào bụng Thanh Huệ, anh ôm lấy vết thương, khổ sở quỳ trên mặt đất. Lập Để Tư đang định giải thích, trên mặt truyền đến đau đớn, Chí Sơ đã đâm cho gã một cái thật mạnh, ngã ra đất. Chí Sơ vọt lên, đè trên cổ Lập Để Tư hung ác nói “Người hẩn đã rõ mình vừa làm gì rồi chứ?”

Lập Để Tư vội vã “Lão Đại, nghe tôi giải thích...” Chí Sơ nắm lấy cổ gã, thật mạnh bẻ sang phải một cái, vang lên tiếng xương cổ vỡ vụn.

Thanh Huệ ngã trên mặt đất, Quý An ở bên cạnh kêu gào không ngừng “Thanh Huệ! Ai tới cứu với!”

Chí Sơ ôm lấy Thanh Huệ, từng bước hướng về trước...

Khi Thanh Huệ tỉnh lại, phát hiện vết thương trên bụng đã được băng bó xong cả. Chí Sơ đang ngồi bên cạnh “Có khỏe không?”

Thanh Huệ nhìn bốn phía, hỏi “Đây là chỗ nào?”

“Nhà tôi.” Chí Sơ đỡ anh xuống giường “Bác sĩ nói nếu không phải cứu chữa kịp thời, mạng của anh đã không còn rồi.

“Nếu tôi chết, cậu làm sao?” Thanh Huệ cúi đầu.

Chí Sơ giật mình, nắm lấy cằm anh “Nếu anh chết, tôi sẽ cho thế giới này chôn cùng với anh.”

...

Điều khiến cho Thanh Huệ vui mừng là Chí Sơ không ép buộc anh làm chuyện đó, chủ yếu cũng vì thân thể anh, so sánh thiệt hơn một hồi, Chí Sơ chỉ đành nhẫn nhịn thêm vài ngày. Hơn nữa, anh phát hiện ra trong nhà Chí Sơ có những gương mặt anh quen thuộc. Quả nhiên Aphose một mực đuổi giết Long Đăng. Khó trách mấy ngày nay không liên lạc được với họ. Chí Sơ kiêu ngạo nói “Hiện tại Long Đăng đội đều trong tay tôi, chẳng qua chết mất ba người.”

Trong tầng hầm tối mù, chín người đội hữu đều đang ở đấy, có hai người đã ngất, cả người đầy thương tích.

Thanh Huệ nhin xuống lửa giận trong lòng, chất vấn “Cậu làm thế này là có ý tứ gì?”

Chí Sơ ôm lấy eo anh, mỉm cười “Ai bảo bọn họ cất giấu cơ mật không thể cho ai biết, vì Aphose, tôi phải làm như vậy! Ba người trước, có hai người không cẩn thận đánh chết, còn một kẻ vu oan giá họa nói cơ mật ở nhà anh, nhưng tôi không rõ lắm nhà anh ở đâu!”

“Cậu không biết? Không phải phái người giám sát theo dõi tôi đấy à? Làm sao lại không biết được?”

“Anh chuyển nhà liên tục như thế, làm sao tôi xác định được?”

“Cậu!” Thanh Huệ giống như mất bình tĩnh, nghiêm mặt, đỏ bừng.

“Đội trưởng...” Một người ngẩng lên, trên mặt toàn máu “Anh... Sao lại ở đây với hẩn?”

Thanh Huệ định giải thích với cậu ta, trong ấn tượng của anh, người trước mắt, Vương Yên, trước kia cực kì nghe lời anh. Khi thực hiện nhiệm vụ, cậu ta luôn theo sau anh, khi gặp nguy hiểm, luôn bảo hộ phía sau Thanh Huệ. Mấy tháng trước, nghe nói Vương Yên kết hôn, vợ cậu ấy là một cô gái rất được. Nhưng sau khi nghe tin kết hôn, cũng không có biết thêm tin tức gì của cậu ấy nữa, không nghĩ lại ở đây “Tôi thật ra...”

“Thanh Huệ là người của tôi” Chí Sơ khuôn mặt mỉm cười “Không phải là đội trưởng Long Đăng nữa.”

Thấy ánh mắt khó tin của Vương Yên, Thanh Huệ rất muốn giải thích

“Cậu ra ngoài chút được không, tôi muốn nói với họ vài điều.”

Chí Sơ nhìn thẳng vào mắt anh, một lát sau liền nói “Thôi được, cho anh mười phút!”

Chí Sơ rời khỏi tầng hầm, Thanh Huệ chạy nhanh tới trước mặt các đồng đội. Vốn là một đám người sinh long hoạt hổ, hiện tại hấp hối tựa trên tường, cổ tay và chân đều bị dây thừng trói. Bọn họ nhìn thấy Thanh Huệ, vốn muốn vui vẻ tán gẫu mấy câu, nhưng nghĩ lại nơi bọn đang ở, đều vì anh mà lo lắng.

“Nói cho tôi biết, có thật là cơ mật đặt ở nhà tôi không?” Thanh Huệ ngồi xổm xuống, câu đầu tiên nói chính là câu này. Cả đội sững sốt, một người mới nói “Là Vương Hải Đông đặt, tại nhà anh mới ở gần đây nhất. Dù sao anh cũng không đi nhiều năm như vậy. Vương Hải Đông nói với bọn tôi, không rõ sao lại không nói với anh.”

Thanh Huệ tươi cười “Ngô Phương, cậu có biết cơ mật là gì không?”

“Không biết! Vương Hải Đông không cho bọn tôi xem, chỉ nói là không được nói cho người của Aphose biết, còn anh... Tôi cảm thấy anh ta rất hay nói đùa.” Người đang nói là người ngồi bên Ngô Phương, Trần Nghĩa.

Thanh Huệ nghĩ nghĩ một lúc rồi nói “Xem ra tôi phải trốn ra ngoài tìm Vương Hải Đông mới được” Xin lỗi, không cứu được mọi người... Nhưng mà, cố gắng hai mươi năm, anh phải làm như vậy.

Rời khỏi tầng hầm, Chí Sơ híp mắt, vừa lòng nói “Không tồi, 6 phút!”

Thanh Huệ bảo “Mấy ngày nữa, cậu dẫn tôi ra ngoài chơi đi, tôi muốn tới bờ biển chúng ta đều biết kia”

“Được, nơi đó, tôi cũng muốn tới từ lâu...”

“Tôi đã nghĩ muốn mỗi ngày sống ở đó, hít thở không khí trong lành, nhìn ra biển rộng trước mặt” Thanh Huệ nắm tay hắn “Cậu thấy thế nào?”

Chí Sơ cúi xuống “Sao có thể không đồng ý chứ?”

Có người nói, giấc mơ, là lồng giam của tự do... Hắn chưa từng nghĩa như vậy. Hắn nghĩ, hoàn thành giấc mơ, chính là giữ vững tự do của mình.

3. Chương 3

Khi quay đầu lại, nhìn đoạn đường mình đã đi qua, thì ra đường lại dài như vậy, vĩnh viễn đến bất tận. Quá khứ, đã không thể nào quay lại nữa, hoặc là đứng tại chỗ, hoặc là bước thêm một bước về phía trước. Chỉ có hai lựa chọn...

...

Nói thật, Quý An rất thiếu kiên nhẫn. Hai tay, hai chân cậu đều bị dây thừng trói chặt, không thể làm gì được. Nhưng mà, vẫn may là mấy người đó không hề động đến một sợi tóc của cậu. Quý An tự thừa nhận mình rất nhát gan, cậu sợ chết. Cậu còn muốn được lập tức nhìn thấy anh họ. Cùng lúc đó, trong lòng lại lo lắng cho Thanh Huệ. Nào ai biết Chí Sơ sẽ đối đãi với anh như thế nào đâu. Có khi nào ép buộc anh...

Quý An nuốt nước miếng. Cậu trong lòng cầu nguyện Thanh Huệ không cso việc gì. Cậu còn sợ nếu Thanh Huệ chịu không nổi, Chí Sơ lại đến tìm mình thì phải làm thế nào bây giờ? Lắc lắc đầu, chỉ là mình nghĩ nhiều thôi.

Đột nhiên, từ ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nặng nề. Quý An sợ tới mức hồn cũng sắp bay luôn. Không thể nào, chẳng lẽ mấy người đó muốn tìm cậu gây khó dễ sao? Cậu còn chưa chuẩn bị tâm lý a, còn chưa muốn chết a. Mình là một thanh niên tốt, là đóa hoa tương lai của tổ quốc a. Không, cậu phải bình tĩnh lại.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Quý An vẻ mặt cầu xin.

“Quý An...” Thanh Huệ thở dài một tiếng “Cậu không sao chứ?”

Quý An lắc đầu “Tôi bị anh hù chết. Thanh Huệ, tên kia có làm gì anh không? Chúng ta cũng nghĩ cách đào tẩu nha, cứ tiếp tục thế này thật sự không tốt! Tôi sợ phải chịu thêm mấy ngày nữa.”

“Quý An, cậu phải bình tĩnh.” Thanh Huệ cố hết sức giữ cho mình an tĩnh lại, nhất định phải vững vàng “Bọn họ sẽ không làm gì cậu, dù sao cậu đối với bọn họ không có giá trị lợi dụng. Tôi sẽ giúp cậu thoát ra.”

“Khí nào thì tôi thoát ra được?” Quý An chớp đôi mắt to tròn ngập nước, đầy chờ mong.

“Ngày mai. Cố Chí Sơ đã đồng ý đưa tôi ra bờ biển. Chúng ta nhận cơ hội đó, lúc tới nơi thì đào tẩu. Nhưng ngàn vạn lần không được để bị bắt, bằng không muốn trốn cũng không thoát.

Quý An gật đầu “Ừm, nghe theo anh. Nếu quả thật thuận lợi thoát được, anh muốn đi đâu? Chẳng lẽ anh không sợ lại bị Cố Chí Sơ bắt lần nữa sao?”

Thanh Huệ cúi đầu “Tôi chỉ muốn bí mật cực kì quan trọng kia thôi, chuyện sau này, cậu cứ yên tâm, tôi đã sắp xếp cả rồi.”

Quý An không khỏi có chút lo lắng “Nếu như chạy trốn thất bại thì sao?”

Thanh Huệ cười “Nếu thất bại thật, thì chờ thời cơ khác vậy. Dù sao tôi cũng không ở đây mãi được. Tôi còn rất nhiều chuyện chưa làm xong.”

Quý An rất muốn vô đầu, có điều tay lại bị trói, lại hỏi “Cái kia, là chuyện gì vậy? Tôi không hiểu, chưa từng thấy anh nhắc tới.”

“Chuyện này thì không được. Quý An, tối sẽ không nói cho cậu.” Thanh Huệ sững sốt, chính anh cũng không rõ sao lại nhắc tới. Anh cố ý nhìn đồng hồ rồi nói “Cậu cứ ở đây, tôi phải đi.”

“Thanh Huệ” Phía sau Quý An vẫn gọi một tiếng “Tuy tôi không biết có chuyện gì, đương nhiên dù sao cũng là chuyện riêng tư của anh tôi sẽ không hỏi, lại càng không điều tra. Nhưng mà, anh họ tôi lại nói tôi phải đề phòng anh, tôi không biết hai người có chuyện gì, anh ấy cũng không nói.”

“Quý An, chuyện này không liên quan đến cậu. Vương Hải Đông và cậu khác nhau, nhiệm vụ nhận được cũng khác nhau. Tôi và cậu ta trước đây vì một án kiện mà khắc khẩu, vốn là một đôi bạn rất tốt mà...” Anh cười khổ lắc đầu “Là tôi đã hại chết người yêu cậu ấy, cho nên mới hận tôi như vậy.”

“Là Be-Reborn phải không?” Quý An lấy đủ dũng khí mới thốt ra cái tên này.

Be-Reborn là một chức, không phải bình thường, Đây là sào huyệt tụ tập của tất cả các phần tử khủng bố trên thế giới. Ngay cả Aphose cũng chỉ là một chi nhánh nhỏ của nó mà thôi. Be-Reborn đối với hắc đạo chính là vinh dự vô thượng, quyền uy vô thượng. Nói vậy, chính là bất cứ ai trong hắc đạo cũng đều hi vọng có thể gia nhập Be-Reborn. Thế nhưng muốn gia nhập không phải dễ dàng như vậy. Chính phủ các quốc gia mười mấy năm qua vẫn luôn hi vọng tìm được tổng bộ của Be-Reborn, nhưng mà bao nhiêu bộ đội huấn luyện đều không tìm được. Qua vài năm, cả Thanh Huệ và Vương Hải Đông đều cùng lúc nhận được nhiệm vụ về Be-Reborn. Việc này đối với họ chính là vinh dự tối thượng, cũng là lời khẳng định của thượng cấp đối với bọn họ. Ai cũng không ngờ được, sủng của Thanh Huệ lại bắn trúng người yêu của Vương Hải Đông, đây chính là sai lầm đầu tiên của Thanh Huệ. Từ đó về sau, Vương Hai Đông và Thanh Huệ đoạn tuyệt.

“Thật ra tôi muốn biết hai người sau đó thế nào.” Quý An nhỏ giọng nói.

“Vẫn liên hệ, nhưng quan hệ không còn tốt như xưa nữa.”

“Có điều, tôi rất muốn nói, dù gì cũng là sai lầm rồi, tuy rằng người yêu của anh họ đã chết, nhưng vẫn có thể tìm người khác a, hoặc là...”

“Quý An!” Thanh Huệ ngắt lời cậu “Cậu cần bản không hiểu. Cô gái kia chính là người cậu ấy yêu nhất trong đời, tôi lại giết cô ấy, là tôi sai.”

Quý An nói “Nhưng tôi không hiểu vì sao anh họ lại nhất định nói tôi phải đề phòng anh, còn không cho tôi và anh gặp mặt vân vân. Tôi nghĩ, có phải anh họ hận anh tận xương không?”

Thanh Huệ nhún vai “Tôi cảm thấy cậu ta vẫn rất tốt với tôi. Chính cậu ấy cũng chẳng phòng bị gì tôi cả.”

Quý An nói “Có khi nào, bởi vì anh giết người yêu anh họ, cho nên mới ghi hận trong lòng, hoài nghi anh là người tổ chức gì đó không. Thật là, có khi anh họ tôi bị thù hận làm cho mờ mịt rồi, phải rồi, anh ấy nhất định đã nghĩ muốn nhân cơ hội trả thù anh! Không đúng, anh ấy không phải người như vậy a!”

“Quý An, tôi nói cậu nghe. Cậu ngàn vạn lần không được dễ dãi với bất cứ ai, kể cả tôi!”

Thành thật mà nói, cậu còn cảm thấy trong mắt Thanh Huệ tràn ngập cảm giác nguy hiểm.

...

Có đôi khi, trò đời là phải che giấu. Chỉ cần động tác có một lỗ hổng thôi, trò chơi sẽ chấm dứt...

4. Chương 4

Quý An máy môi, quay đầu nhìn về hướng khác, bất đắc dĩ nói “Thật ra, Thanh Huệ, tôi không hiểu nổi anh đang suy nghĩ cái gì thế?”

Thanh Huệ nở nụ cười “Cậu cảm thấy lòng người là thứ có thể dễ dàng thấu hiểu được sao? Nếu đúng là thế, tôi đã không phải vất vả.”

Đây là nói thật, đương nhiên Quý An vẫn không hiểu được, cho nên cũng an tâm.

Quý An tắc lưỡi nói “Tôi nói này, anh nghĩ rằng tôi và anh thật ngu ngốc phải không? Tôi một chút cũng không ngốc, chỉ ít tôi đã vì anh họ làm rất nhiều chuyện, sau đó... Dù sao tôi cũng đã giúp anh ấy nhiều.”

Thanh Huệ nhíu mày “Cái này với với chuyện cậu không ngốc liên quan gì. Quý An, tôi hỏi cậu, cậu không phải là thích anh họ của mình đấy chứ?” Anh chỉ tùy tiện hỏi như vậy, không ngờ Quý An đỏ mặt thật, vội vàng nói “Tôi... Tôi là con trai a! Hơn nữa sao tôi có thể thích chính anh họ của mình được! Tôi còn muốn anh ấy kết hôn và nhiều thứ nữa...”

Quý An càng nói càng nhỏ, đến khi biết không thể giấu Thanh Huệ được nữa. Cuối cùng đành thành thực trả lời “Được rồi được rồi, tôi thích anh ấy, tôi đã thích anh ấy mười năm rồi! Khi đó tôi còn rất nhỏ a? Tôi khác những đứa nhỏ ngốc nghếch bị bắt nạt chạy tới chạy lui, trong lòng tôi khi ấy chỉ muốn làm thế nào để anh họ vui vẻ thôi.”

“Sau đó thì sao?” Thanh Huệ hai tay ôm lấy vai, sắc mặt trầm ảm không thay đổi. Quý An không thích nhất chính là vẻ mặt này của Thanh Huệ, cảm giác như đang nghiêm hình bức cung a! Quý An nói “Sau còn thế nào nữa, tôi gặp được cô gái mà anh ấy yêu nhất, khi đó bọn họ mới 11 tuổi, hai người luôn thích nắm tay nhau chạy tới chạy lui. Có đôi khi tôi cũng sẽ cùng chơi với họ, nhưng họ đều không để tâm đến tôi. Vậy mà tôi vẫn ngồi cạnh yên lặng nhìn họ hôn nhau.”

“Cậu có thể thổ lộ, cứ thế mà hành động đi. Vương Hải Đông trăm phần trăm sẽ từ chối cậu, tốt nhất cậu vẫn nên nghĩ biện pháp chia rẽ thì hơn”

“Bạn gái anh ấy đã bị anh hại chết!” Quý An trừng mắt nhìn Thanh Huệ, giọng nói không phải sự vui sướng khi tình địch chết, mà là đau lòng khi mất đi một người chị.

“Đúng thế, bạn gái cậu ta chết rồi, cho nên cậu hoàn toàn có thể dụ dỗ cậu ta. Quý An, tôi thấy cậu cũng là người thông minh, chỉ là quá ngây thơ thôi.”

“Tôi sẽ không làm loại chuyện như vậy!” Quý An mặt đỏ bừng “Hơn nữa, anh vừa mới chê tôi ngốc, sao giờ lại nói tôi thông minh? Nhất định có vấn đề!”

“Tôi không có thấy cậu ngốc, là cậu tự thấy mình ngốc. Hiện tại tôi mới hiểu ra, cậu đúng là ngốc thật.” Anh vỗ bả vai Quý An nói “Không tận dụng thì thời cơ không đến nữa đâu, cậu thật sự hài lòng với hiện tại sao?”

Quý An cúi đầu nói “Nhưng mà, tôi làm thế nào dụ dỗ anh họ được. Dù là thích anh ấy, nhưng mà mỗi lần bình tĩnh nhìn anh ấy, thấy anh ấy bình an là tôi đã thỏa mãn rồi.”

Thanh Huệ không hài lòng nói “Quý An! Cậu quá dễ dàng thỏa mãn! Người mình thích ở ngay trước mặt, còn chưa biết cậu thích người ta, chẳng lẽ cậu không cảm thấy như vậy rất khó chịu hay sao? Nhưng chuyện khác, sau tự nhiên sẽ làm được.”

Quý An kinh ngạc nói “Thanh Huệ, tôi nói này, tôi phát hiện anh thay đổi rất nhiều nha, mà không phải nhiều bình thường đâu. Có phải tên Chí Sơ kia nói cái gì đó không đúng đắn với anh hay không?”

Thanh Huệ kinh ngạc, có thật là nhanh quá không? Xen ra là anh đã sơ suất, đối mặt với Quý An, anh còn tưởng cậu ta sẽ không nhận ra. Kiểu người như cậu ta, chỉ yêu quý tính mệnh hoặc là chấp hành nhiệm vụ thật tốt là hết, xem ra phải lưu ý nhiều hơn rồi.

Thanh Huệ bình tĩnh nói “Tôi chỉ nói ra cảm giác trong lòng của mình thôi, nếu thích một người, chẳng lẽ cậu không muốn ở bên người ấy sao?”

Quý An ngẩn người “Ở bên nhau sao? Không có cái gì là vĩnh hằng, cho dù tôi có cùng người ấy ở bên nhau, vẫn phải chịu sinh ly tử biệt, vậy không phải ở một góc người ấy không chú ý mà quan sát là tốt hơn sao?”

Lần này, đến lượt Thanh Huệ ngây dại.

Câu nói kia của Quý An vượt ra ngoài dự kiến của anh. Anh thật không nghĩ rằng Quý An lại nói những điều đại loại như vậy, nếu không phải vĩnh hằng, rồi cũng sẽ phải chia lìa, không bằng từ bây giờ quý trọng, hết sức trân trọng người quan trọng nhất của mình?

Khi anh định nói, cửa ‘két’ một tiếng mở ra. Hai người giật mình nhìn ra cửa thấy một người đàn ông gầy yếu. Cả người hoảng loạn run rẩy, tóc lòa xòa trước mặt, Thanh Huệ nheo mắt, còn thấy trên cổ có vết màu đỏ “Các người...” Anh ta sợ hãi không nói lên lời, giống như vừa bị tấn công. Thanh Huệ tiến đến, vừa muốn nói chuyện thì anh ta lùi lại lớn tiếng nói “Không được lại đây!”

“Được rồi, vậy nói tôi biết tên của anh” Thanh Huệ nói, anh ta cũng có vẻ yên tâm, rồi lại nhìn bốn phía như sợ ai nghe thấy.

“Hằng Phi...” Hằng Phi?! Thanh Huệ cắn môi. Người trước mặt này lại là Hằng Phi, anh trai của Hạ Thư Viện sao? Anh không biết Hằng Phi xảy ra chuyện gì, nhưng mà nhìn anh ta thành cái dạng này, xem ra không phải chuyện gì tốt.

“Tôi... Làm sao vậy?” Hắn nhìn thần sắc ngưng trọng của Thanh Huệ, không khỏi sợ hãi, cảm giác xung quanh đều giống như ác ma đang cười nhạo mình. Hắn sợ nhất, ghét nhất chính là cái cảm giác này. Tại sao mình luôn sống trong thế giới bị kẻ khác cười nhạo? Hắn không khỏi âm thầm chửi rủa.

“Hằng Phi, anh có biết Hạ Thư Viện không? Hạ Thư Viện” Hằng Phi giật mình nhìn lên, bước nhanh về phía trước, vội hỏi “Thư Viện? Cậu biết Thư Viện? Nói tôi biết, con bé hiện tại thế nào? Nó là thân nhân duy nhất của tôi!”

Hằng Phi đương nhiên không biết Hạ Thư Viện thế nào, nhưng là anh trai, quan tâm tới em gái là bản năng. Thanh Huệ nói “Tôi nghĩ cô ấy vẫn còn trong bệnh viện, có lẽ không có gì nguy hiểm.”

Hằng Phi ngây người hỏi “Sao lại ở trong viện? Chắc chắn là do Cố Chí Sơ làm! Hại tôi không còn mặt mũi làm người, còn thương tổn em gái tôi! Thật không thể tha thứ!”

“Không thể tha thứ? Hằng Phi, vậy việc hiện tại anh muốn làm nhất, là giết hắn sao?” Thanh Huệ vừa nói khiến Hằng Phi sững sốt. Hắn quả thật có ý định muốn giết Cố Chí Sơ, nhưng không có gan. Cố Chí Sơ không phải kẻ dễ chọc như vậy, hắn chỉ làm vẻ trung thành bởi vì là bề dưới mà thôi.

“Là tôi vô dụng, không chăm sóc được em gái. Tôi trước kia chỉ là một tên côn đồ, thường làm liên lụy tới Thư Viện, lần nào cũng gây ra rắc rối. Sau đó gặp Cố Chí Sơ, hắn cho tôi gia nhập Aphose, từ đó tôi đã thể phải làm thật tốt, Cố Chí Sơ cũng hài lòng về tôi. Nhưng mà, hắn là một người...” Hằng Phi nhìn Thanh Huệ, ánh mắt không biết là ai oán hay phẫn nộ.

“Cho nên, tất cả đều là sai lầm của tôi. Tôi hẳn là không nên chọc đến cậu”

“Trước đây, tôi phải người giết Trương Thuận, còn xúc phạm đến cậu. Cố Chí Sơ biết, tuy rằng cậu không bị thương, nhưng hấn lại...” Hấn không nhắc nữa, Thanh Huệ biết là có chuyện khó nói nên cũng không truy vấn.

Hằng Phi đứng phía trước, Thanh Huệ cảm thấy hấn thật đáng thương. Sau này có thể anh cũng phải đứng nơi này, làm một kẻ đê tiện. Lúc nói chuyện với Hằng Phi, Quý An đều im lặng không nói, khiến Thanh Huệ thực tò mò.

“Quý An, sao vậy? Có gì thì nói đi.”

“Thanh Huệ, thật tình, tôi cảm thấy không hiểu nổi anh. Anh nói cho tôi biết thân phận thật sự của anh đi...”

Thanh Huệ sửng sốt, không nghĩ rằng Quý An mở miệng ra lại hỏi vấn đề này. Đối với anh mà nói thì cũng dễ ứng phó thôi, nhưng mà trước mắt là Quý An, không đơn giản như vậy.

“Quý An, tôi cũng không hiểu hết cậu, hơn nữa, thời gian chúng ta quen biết cũng ngắn ngủi, đương nhiên không thể hiểu nhau. Cậu rút cuộc nghi ngờ tôi chuyện gì?”

“Tôi tin anh họ, tin rằng anh ấy chưa từng nói sai. Anh quả thật rất đáng nghi, cho tôi cảm giác, thập phần đáng sợ.”

“Chẳng lẽ vì tôi đáng sợ nên cậu cho rằng tôi là người xấu sao? Quý An thằng nhóc này!” Thanh Huệ cười khổ, day day trán, sau đó hạ tay xuống “Dù cậu nói thế nào, tôi vẫn trong sạch. Hơn nữa, tôi chưa từng hại cậu, phải không?”

Quý An ngẩn ngơ “Không có thật. Nhưng có cái gì để chứng minh anh trong sạch?”

“Nếu vậy, tôi cũng không có cách gì. Cậu cứ ở lại đây đi, tôi phải trở về.”

...

Trên thế giới không có gì đáng sợ bằng lòng dạ con người

5. Chương 5

Anh lại lần nữa gặp được Chí Sơ.

Hôm ấy sắc trời âm u, cũng giống như tâm trạng lúc đó của Thanh Huệ. Quanh đó, rõ ràng còn đang là ban ngày, thế nhưng đâu đâu cũng mờ mịt, cứ như bị bóng tối che mất hai mắt vậy. Cho dù đang đứng dưới mặt trời, tầm mắt vẫn tối mù một mảnh. Người ta vẫn nói, cơ hội nếu bị vượt mất thì vẫn có thể bù đắp được, thua keo này ta bày keo khác, thế nhưng có những cơ hội một khi mất đi rồi sẽ vĩnh viễn không đến nữa. Trong đời người có rất nhiều chuyện chỉ xảy ra một lần, hơn nữa đều là những điều quý giá trong đời. Bản thân mình khi bị kẹt giữa ngã tư cuộc đời, phải lựa chọn một hướng đi. Mỗi con đường dẫn đến một tương lai, vận mệnh nằm trong tay mình, không thể nào bước tới rồi lại đổi.

Chí Sơ đang ở ngay bên cạnh Thanh Huệ, dừng ở khuôn mặt tuần tú của anh, nói gì đều không nói được. Rất nhiều chuyện, hấn đều hiểu, nhưng trong lòng Thanh Huệ mong muốn cái gì, hấn lại không sao hiểu thấu được.

Nếu lòng người có thể dễ đoán thế, hấn đã không phải khổ tâm nhiều như vậy.

Bọn họ tới bờ biển, đã gần chính ngọ (giữa trưa). Bỗng nhiên Chí Sơ nắm lấy bả vai Thanh Huệ. Anh nhắm mắt lại, vừa tự trấn an bản thân không cần hoảng, vừa nghĩ cách trốn thoát. Anh trăm triệu lần không nghĩ là tay chân của người kia lại đi cùng nhiều như thế. Có lẽ Chí Sơ vẫn chưa tin tưởng anh. Quý An xuống xe, là lần đầu tiên cậu đến bờ biển. Đáng nhẽ ra phải hết mình thưởng thức phong cảnh, cuối cùng đầu óc lại chỉ toàn chăm chăm nghĩ xem làm thế nào thoát ra.

“Chí Sơ” Thanh Huệ mặt tái nhợt, nghiêm lại “Thân thể tôi không khỏe, muốn quay lại xe nghỉ ngơi một chút, bảo Quý An đi cùng tôi được không?”

Chí Sơ lộ ra vẻ mặt lạnh lùng cay nghiệt “Không cần gọi thằng đó, tôi đưa anh về xe nghỉ ngơi. Không thì, chúng ta lập tức quay về.”

“Cậu không tin tôi? Cố Chí Sơ! Cậu cho tôi là cái gì? Là kẻ để cho cậu không chế sao?” Thanh Huệ hất tay hất ra, cắn môi, nói “Nếu đã như vậy, về đi.”

Chí Sơ do dự trong chốc lát “VẬY anh và Quý An về xe trước, nghỉ ngơi một chút, đã tới đây rồi, như vậy được chứ”

Thanh Huệ tự biết hoài nghi trong lòng Cố Chí Sơ vẫn chưa tiêu trừ, anh gật gật đầu “Chờ tôi khỏe hơn, sẽ đi tìm cậu. Cậu có thể bảo vài người đi theo tôi cũng được.”

Chí Sơ rất muốn nắm tay anh, hé miệng “Anh đi đi.”

Không thấy Chí Sơ đâu nữa, hai người chạy tới chỗ xe. Ngoài Quý An còn ba tên nữa đi theo. Thanh Huệ nhìn đồng hồ “Cơ hội là đây.”

Vừa nói dứt lời, chỉ trong nháy mắt, Thanh Huệ quay đầu, một quyền đánh vào mặt người đứng sau. Gã ôm mặt, không đứng vững được ngã trên đất. Hai tên kia thấy một người ngã ra, vừa phục hồi tinh thần đã bị Quý An hạ đo ván nằm trên đất.

“Đi mau! Đừng để bị phát hiện!” THANH HUỆ nhìn ra phía xa, lo sợ hành động của mình sẽ bị Cố Chí Sơ phát hiện ra. Quý An gật đầu, buông hai người kia ra. Sau đó tiện tay kiểm thứ gì nặng nặng đập mỗi tên một phát vào ót, cả hai ngã sập xuống không dậy nổi, rồi mới nhanh chạy theo Thanh Huệ thoát khỏi đây.

Chờ tới khi cả hai đi được một quãng xa, hai người mới dừng bước. Quý An vừa thở vừa nói “Anh nói xem, chúng ta trốn thoát có phải quá dễ dàng không? Có thể nào Cố Chí Sơ đã sớm phát hiện ra rồi không?”

“Dù bị tóm, chỉ cần tìm được cái hộp chữ U kia là được” Thanh Huệ nhìn chằm chằm đằng trước, như mất hồn.

“Hộp chữ U gì cơ?” Thanh Huệ, tôi không hiểu anh nói cái gì.” Quý An nghi hoặc, chẳng lẽ lần này Thanh Huệ trốn là để tìm thứ gì sao?

“Là chuyện cơ mật mà Cố Chí Sơ muốn tìm. Hắn vẫn luôn muốn thứ đó, không ngần ngại đuổi giết chúng ta. Có điều, hiện tại tôi đã biết nó ở đâu.”

“Anh có biết chuyện cơ mật là gì không?” Quý An trợn to hai mắt, khó tin nhìn Thanh Huệ trước mặt.

“Là chuyện cơ mật trọng yếu của Be-reborn. Cố Chí Sơ tính toán tìm hiểu nội tình tin tức của Be-reborn. Cậu cũng biết Lão đại của bọn chúng là Ngân Diệp Quân Đăng. Chuyện cơ mật kia thực chất là tin tức tuyển thành viên của Be-reborn, còn có cả tính cách cá nhân của Ngân Diệp Quân Đăng. Bởi vì lão ta xưa nay đều tuyển thành viên dựa vào cảm giác.”

“Thanh Huệ, sao anh lại biết được nhiều vậy? Mau nói tôi biết.”

“Tôi bây giờ không thể nói cho cậu được, cậu phải lập tức tránh xa tôi. Đi với tôi, kết cục chẳng tốt đẹp gì đâu.”

Quý An cắn môi, cuối cùng hừ một tiếng “Thôi được, vậy tôi chờ tin từ anh.”

Thanh Huệ rất lâu không quay lại nhà mình ở trước đây. Anh ngày trước đến là vì hoài niệm, giờ đã khác. Vương Hải Đông hóa ra lại đem chuyện cơ mật giấu ở đây. Anh cẩn thận tìm một lần, ban công, các phòng, ngăn kéo, tủ quần áo đều lục tìm. Cuối cùng khi mở một cái ngăn kéo, một cái hộp chữ U màu trắng đập vào mắt. Anh vui mừng cầm lên, không nghĩ tới có cái gì đó cứng cứng dí vào sau đầu mình.

“Ngân Diệp thiếu gia thân mến, tôi đã sớm biết anh sẽ đến tìm thứ này” Vương Hải Đông cảm sùng, mặt lạnh lùng. Thanh Huệ thật cẩn thận buông hộp xuống, Vương Hải Đông thì ra đã sớm biết thân phận của anh.

Vương Hải Đông biết Thanh Huệ không phải người Trung Quốc, mà là thuần huyết Nhật Bản. Là đứa con bảo bối của Ngân Diệp Quân Đẳng kiều ngạo, là thiếu niên thiên tài hiếm có của Ngân Diệp gia tộc. Thiên tài giống như Thanh Huệ, lại phải ở Trung Quốc che dấu thực lực, ẩn tàng thiên phú, cũng chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Thanh Huệ cũng tự biết, bản thân đã chịu đựng âm thầm bao nhiêu lâu. Sau tuổi đã bị người đưa đến Trung Quốc, ở một gia đình bình thường. Đôi vợ chồng kia không hay biết thân phận của anh, coi như con đẻ mà nuôi nấng chăm sóc. Nếu không muốn bị nghi ngờ, không bị chú ý, anh phải che dấu thực lực của mình. Nhưng là thiên tài, anh không muốn che giấu, vì thế trong việc bắn súng anh rất giỏi, nhưng không ai nghĩ tới kiếm thuật của anh. Năm ấy, từ biệt cha mẹ thân sinh, nhìn anh đào đây trời. Đời người tựa như cây anh đào trước mặt, sinh mệnh ra đời như anh đào ra hoa, mất đi giống như hoa anh đào rơi lả tả. Anh từ 6 tuổi rời khỏi Nhật Bản, đã nghĩ chắc không thể trở lại nữa. Hàng năm anh đều bí mật gửi tin cho cha, một lần.

“Thanh Huệ, kì thật tôi luôn cảm thấy cậu rất mạnh. Cậu đã sớm thích Cố Chí Sơ, lúc hắn bị người ta bắt nạt thì cậu đều chú ý hắn, còn tìm thời cơ đến an ủi, nhân cơ hội đó tặng cho hắn chút âm áp, làm cho hắn thích cậu. Làm như vậy, cậu chẳng tốn chút sức lực nào vẫn có được hắn.” Vương Hải Đông rất nghiêm túc nói.

Thực tế, Vương Hải Đông nói rất đúng. Anh trước đây lần đầu tiên nhìn thấy Cố Chí Sơ đã thích rồi. Mỗi lần thấy có người bắt nạt hắn, anh đều nhẫn nại đứng nhìn. Anh đang tìm thời cơ, bởi vì anh biết Cố Chí Sơ là kẻ thiếu thốn tình yêu thương và âm áp của người khác, tâm lý dễ bị biến đổi hay bóp méo. Cho nên, việc anh phải làm là tìm thời cơ, đợi khi Cố Chí Sơ không chịu nổi nữa, mới ra mặt.

Có rất nhiều chuyện Thanh Huệ biết là đúng, anh cũng rất hiểu tâm lý con người. Ví dụ như Vương Hải Đông. Anh chẳng qua là sợ sẩy bị cậu ta phát hiện ra bí mật. Nhưng mà cả hai cùng nhau lớn lên, anh đương nhiên biết cậu ta thế nào. Giết bạn gái của cậu ta, cũng là cảnh cáo Vương Hải Đông, nếu dám tiết lộ thân phận của anh, thì người chết sẽ không chỉ có bạn gái.

Ví dụ như Quý An, có đôi khi thông minh, nhưng đôi khi cũng ngu ngốc, xem chừng rất nhanh sẽ bị Cố Chí Sơ bắt được. Thanh Huệ cũng biết Cố Chí Sơ, từ nhỏ đã thích chạy đến cửa nhà anh, vừa đứng, đã đứng dưới lầu rồi. Anh liếc mắt ra ngoài cửa sổ, thấy dưới lầu đỗ mấy chiếc xe màu đen, quả nhiên đoán đúng.

Vương Hải Đông thấy Quý An còn trong tay Cố Chí Sơ, hòng súng vẫn như trước không rời khỏi Thanh Huệ “Đi xuống!” Tình huống thế này, không nghe theo mới là ngu. Thanh Huệ đương nhiên ngoan ngoãn nghe lời. Khi anh xuống dưới lầu, sắc mặt Cố Chí Sơ thực khó coi, giống như ước gì một phát đánh chết Vương Hải Đông để cướp Thanh Huệ về.

“Anh họ, anh...”

“Quý An! Không được để hắn lừa!” Vương Hải Đông căng thẳng nhìn Quý An “Hắn là người của Be-reborn!”

Cả Cố Chí Sơ lẫn Quý An đều đứng hình tại chỗ. Vương Hải Đông thấy vẻ mặt Cố Chí Sơ, trong lòng cười lạnh, không ngờ người này cũng sẽ có lúc kinh ngạc như vậy.

“Là như thế nào? Em cũng từng nghi ngờ, nhưng anh ấy...”

“Hắn chính là con trai ruột của Ngân Diệp Quân Đẳng!”

Thanh Huệ nhắm lại hai mắt, đã sớm đoán được sẽ thế này.

6. Chương 6

Năm ấy. Trước khi anh lần đầu tiên xuất ngoại. Cánh anh đào bay đầy trời, rơi trên người cậu bé con. Cả một mảng trời là anh đào bay nhảy, làm cho một góc trời Tokyo sáng bừng, một vườn hoa nhỏ cũng càng thêm xinh đẹp. Anh chỉ mới sáu tuổi, căng thẳng nắm tay mẹ. Anh khi ấy khác với những đứa trẻ đồng

trang lứa, từ nhỏ cha mẹ đã có yêu cầu rất cao, bọn họ đều cho rằng anh là thiên tài, cho nên anh không thể giống những đứa trẻ con khác, cùng chúng vui đùa. Cây anh đào nở rộ, cảnh tựa như tranh. Đóa đóa anh đào bay lượn trên bức tranh ấy, hết sức sinh động. Thanh Huệ ghi nhớ trong lòng. Anh tự thề với lòng, mình nhất định sẽ trở về. Thơ ấu bi thảm, dạy bảo của cha mẹ, ánh mắt sợ hãi của mọi người xung quanh, tất cả đều thúc giục Thanh Huệ nhất định phải làm tốt!

Khi anh mới sinh ra, cha mẹ đã bỏ mặc. Tuổi còn nhỏ, thiếu chút nữa đã bị mai táng dưới gốc anh đào. Anh đào dù đẹp, nhưng lại ngắn ngủi. Một người sống, khi chết đi đúng lúc đương đẹp nhất, như vậy xinh đẹp ấy sẽ là vĩnh hằng. Mẹ nói với Thanh Huệ, chết cũng muốn chết vào lúc xinh đẹp nhất, lại phát hiện mình sống không được lâu nữa, vậy cây anh đào trong sân nhà kia, nó là chờ con mà nở rộ, cũng sẽ vì con chết mà lụi tàn.

Thanh Huệ hiểu. Người khi sống phải sáng rực, chết phải quang vinh. Anh cả đời này tuyệt đối sẽ chẳng có tiếng tăm gì, vài kẻ thường thường dưới anh có khi còn râm rộ hơn. Vì mình được sống thật tốt, anh phải trả giá nhiều. Vì người mình thích, anh cũng muốn vì hạnh phúc của mình mà tranh đấu. Mặc kệ phải trả giá bao nhiêu, phải làm những loại thủ đoạn gì, anh đều sẽ không hối hận. Anh tin, rất nhiều chuyện đã nắm giữ cả rồi, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Anh thích một người, sẽ khiến người kia cũng thích mình. Làm việc này rất dễ dàng, chỉ cần đợi thời cơ mà thôi. Chỉ cần trước mặt hắn làm bộ chút, rồi xem biểu hiện của Chí Sơ thế nào. Chí Sơ thì hoàn toàn không hiểu Thanh Huệ tính toán gì trong lòng, khi anh xuất hiện trước mặt hắn, cả thế giới của hắn chỉ còn lại nụ cười dịu dàng của anh. Người a, không thể chỉ nhìn vẻ ngoài mà bị mê hoặc được. Cổ Chí Sơ mất nhiều năm tìm như vậy, hoàn toàn là vì Thanh Huệ, nhưng không nghĩ đến anh đã sớm thích hắn, hơn nữa còn vì hạnh phúc cá nhân mà tìm cách làm cho hắn phải yêu anh.

Cổ Chí Sơ đến bây giờ vẫn không biết. Thanh Huệ thời thơ ấu so với hắn còn khổ sở hơn. Cha mẹ anh dù ở ngay cạnh bên, nhưng cũng chẳng cho anh yêu thương. Cho dù chỉ là một lời ca ngợi ngắn ngủi, một lời cổ vũ nho nhỏ, họ cũng không cho. Thanh Huệ ngày trước, không có khái niệm thời gian, mỗi ngày ngủ 3 tiếng đã tỉnh, dậy sẽ lập tức lao vào luyện tập. Anh làm thế, là hi vọng kẻ khác nhìn mình bằng ánh mắt sợ hãi, dù bất mãn nho nhỏ cũng không dám lộ ra. Cổ Chí Sơ thì khác, ngày nhỏ nếu lỡ phạm sai lầm, ông nội cũng không thường xuyên đánh hắn, bạn bè cùng tuổi thì bắt nạt hắn. Chính là, trong ý thức của Thanh Huệ, hắn thiếu chút nữa là thành kẻ tàn tật. Cổ Chí Sơ thì thấy vậy quen rồi, không cha mẹ, không ai xót đau hắn, hắn cũng chẳng để ý. Thanh Huệ và hắn nghĩ đến khác nhau, chỉ cần mình làm tốt, sẽ có kẻ đau, kẻ u mê.

Thanh Huệ thầm nghĩ làm được tốt nhất. Ngàn Diệp Quân Đăng, cha của anh, tự anh cũng biết. Cha rất nghiêm khắc, rất lạnh lùng. Ông giết không ít người, cho nên đối với con của mình tự nhiên nghiêm khắc. Nếu người không giết người, người sẽ tự đến giết người. Thanh Huệ biết rõ mình không muốn giết người. Vậy mà 5 tuổi, tay anh đầm máu tươi, anh đã sợ hãi cỡ nào. Chính tay anh đã giết anh trai mình, Ngàn Diệp Thanh Tảo.

Ngàn Diệp Thanh Tảo là con cả của Ngàn Diệp Quân Đăng. 13 tuổi bị chính em trai mình sát hại. Tuy là anh trai của Thanh Huệ, nhưng cái gì cũng không làm được. Hắn là bại tử của gia tộc, làm thì hỏng, phẩm đức kém. Cả ngày chỉ biết đi theo một đám lông bông khắp nơi gây chuyện. Ngàn Diệp Quân Đăng ghét đứa con này gây chuyện, lại không muốn bị lộ bí mật, thế là đem Thanh Tảo và Thanh Huệ nhốt vào một phòng nhỏ tối mù, trên bàn đặt một con dao. Để cho anh em giết nhau, kẻ chiến thắng là kẻ sống sót. Khi một dao kia đâm vào tim, Ngàn Diệp Thanh Tảo không cam lòng nhìn đứa em trai kia rồi mới ngã vật xuống.

Thanh Huệ không thực sự muốn giết Thanh Tảo, có điều nếu không làm vậy, người chết sẽ là mình. Anh biết Thanh Tảo luôn cố tình đẩy anh vào chỗ chết, nơi chôn hãm hại anh. Nhưng mà mỗi một lần như vậy, Thanh Huệ luôn tìm lúc đáp lại. Thanh Tảo không có cách nào, đành phải tìm chỗ khác trụ lại. Anh còn nghĩ có thể bình thân sống qua ngày, không ngờ cha muốn quyết một trận sinh tử thật.

Thanh Tảo ghét nhất, vốn không phải là Thanh Huệ, mà là bản thân quá vô dụng. Nếu không phải mình vô dụng, kẻ Ngàn Diệp Quân Đăng yêu quý sẽ chẳng phải là Thanh Huệ, người chết cũng không phải hắn. Cô bé mà hắn thích cuối cùng lại thích Thanh Huệ, người mà bạn thân của hắn thích nhất, cũng chính là

Thanh Huệ. Trong đầu hẳn lúc nào cũng chỉ mong sao Thanh Huệ lập tức biến mất, thế nhưng Thanh Huệ với hẳn lại cứ như hình với bóng, luôn yên lặng nhìn hẳn chăm chăm.

Thanh Tảo phải thừa nhận mình sợ Thanh Huệ. Giống như ác ma, muốn cũng không thoát khỏi móng vuốt của anh. Cuối cùng chết thảm dưới lưỡi dao của Thanh Huệ. Sau đó, cha cũng không bắt Thanh Huệ làm mấy chuyện không tốt nữa. Mãi đến khi anh 6 tuổi, Ngàn Diệp Quân Đăng cho anh xuất ngoại. Thanh Huệ tự hiểu đây là nhiệm vụ của mình. Chính phủ Trung Quốc đã sớm theo dõi bọn họ, cơ mật đã bị chặn lại ở Chiết Giang, Trung Quốc. Thanh Huệ không mong nhất, chính là rời khỏi Nhật Bản. Nhưng ánh mắt nghiêm khắc của cha mẹ, anh đến nay vẫn chưa từng quên. Cuối cùng anh bị đưa sang Trung Quốc, trở thành đứa trẻ bình thường trong một gia đình bình thường.

Có điều cha mẹ người Trung kia đối anh rất tốt khiến anh không thích ứng kịp. Mãi đến khi gặp được Cố Chí Sơ, anh mới phát hiện ra mình thích một người. Anh muốn thật sự thích một người, cũng muốn cùng người ấy ở bên nhau, cho nên anh phải hành động, rồi coi chừng hành động của hẳn. Quả nhiên mọi chuyện đều nằm trong dự kiến.

Rồi đột nhiên Cố Chí Sơ phải ra nước ngoài. Đến tận khi hẳn về nước, anh mới biết thân phận thật của hẳn. Đây tuyệt đối là việc ngoài dự kiến. Càng không ngờ hẳn điên cuồng theo đuổi mình, lại còn Cố Chí Lâm.

Lúc này không khí trong phòng như ngưng đọng lại. Cố Chí Sơ trừng ra một vẻ mặt bất đắc dĩ, nói với Vương Hải Đông “Cậu thả Thanh Huệ ra, tôi sẽ trả Quý An lại cho cậu!” Những lời này vừa thốt ra, không hiểu sao trong lòng Quý An lại cảm thấy ấm áp. Thật ra anh học đối với cậu tốt lắm, còn hết sức săn sóc, hơn nữa còn mờ ám... Thế là Quý An hỗn loạn. Không biết anh họ có... Không đúng, lời này là do Cố Chí Sơ nói, không phải anh họ! Quý An lại tiếp tục hỗn loạn...

“Ngàn Diệp Thanh Huệ lừa gạt mày, mày vẫn còn muốn hẳn sao?” Vương Hải Đông nguy hiểm nheo mắt, ngữ khí lộ vẻ trào phúng, thật muốn xem biểu hiện của Cố Chí Sơ thế nào.

“Anh ấy không phải Ngàn Diệp Thanh Huệ... Anh ấy là Thanh Huệ của tôi, Mạc Thanh Huệ...” Giọng Cố Chí Sơ khàn khàn, gắng gượng tự bảo mình không tin. Hẳn vẫn cho rằng, Thanh Huệ vẫn chỉ là Thanh Huệ hẳn thích mà thôi.

“Cố Chí Sơ, nói thật, không ngờ mày lại ngu ngốc như thế, vì cái gì mà lại cố tin chứ? Hẳn tới đây, là vì muốn tìm cái gọi là cơ mật đó, còn hẳn chính là con trai ruột của Ngàn Diệp Quân Đăng.”

“Vậy cậu cũng nên tìm chứng cứ chứng minh anh ấy là con trai ruột của Ngàn Diệp Quân Đăng đi chứ!” Cố Chí Sơ ngửa đầu “Hay nói, cậu căn bản không có chứng cứ gì hết, chẳng qua là do cậu bịa đặt thôi?”

Wương Hải Đông do dự.

“Wương Hải Đông nói đúng, tôi chính là con trai ruột của Ngàn Diệp Quân Đăng, là đứa con kiêu ngạo nhất của ông!” Thanh Huệ cười cười nhìn Cố Chí Sơ “Là tôi lừa cậu, thật ra trước khi cậu thích tôi, tôi đã thích cậu.”

Cố Chí Sơ cả người run lên, ánh mắt không thể tin được nhìn chăm chăm Thanh Huệ. Hẳn vẫn kiên quyết không muốn tin, nhưng mà, Thanh Huệ vì sao lại tự mình nói ra làm gì? Ít nhất, cũng nên để hẳn sống dễ chịu một chút chứ.

“Cố Chí Sơ, cậu bây giờ hận tôi không? Tôi lại rất hi vọng cậu hận tôi, hận không thể lập tức giết tôi. Tôi bây giờ muốn ngay lập tức chết đi, cho xong mọi chuyện. Có thể chết trong tay cậu, là tâm nguyện lớn nhất của tôi.”

“Tôi sẽ không để anh chết, tuyệt đối không cho phép. Thanh Huệ, anh nói xem, sao tôi lại nhất định phải hận anh? Tôi yêu anh còn không đủ kia mà. Có biết vì anh, tôi phải trả giá cái gì hay không?”

“Nếu đã không phải tôi, chỉ là nếu, cậu không yêu tôi, thì cũng không phải trả giá nhiều như vậy. Cố Chí Sơ, cậu không hiểu, căn bản một chút cũng không hiểu, cậu nghĩ tôi là người tốt hay sao?”

“Tôi trước nay chưa từng nghĩ anh là người tốt.”

Thanh Huệ ngẩn ra. Cố Chí Sơ ngừng một lúc rồi nói tiếp “Tôi không cần biết anh có là người thiện lương hay không. Trên thế giới không có kẻ nào là người tốt chân chính, cũng không có người xấu chân chính. Con người luôn biến đổi, từ một người thiện lương có thể biến thành kẻ tàn bạo. Một kẻ tàn bạo cũng có thể biến thành một người thiện lương. Anh, trong lòng tôi, vĩnh viễn chỉ là Thanh Huệ mà tôi thích nhất.”

Thanh Huệ hoài nghi có phải mình nghe lầm rồi không, lần đầu gặp mặt Cố Chí Sơ cũng nói như vậy. Anh còn muốn chạy đến cùng người yêu ôm nhau, rồi nắm tay hắn. Rồi anh phát hiện ra, chuyện nhỏ nhỏ như vậy anh cũng làm không được. Anh cảm thấy không thở được, hít thở không thông, trước mắt là một mảnh mờ ảo sương khói.

Mình muốn cùng người yêu dấu nắm tay nhau bước đi mà không dám... Rất uất ức...

Hiện giờ điều duy nhất anh muốn làm ấy là nắm tay Cố Chí Sơ.

Nắm chặt tay, dữ tử giai lão.

7. Chương 7

Sau cùng của sau cùng, vẫn phải thừa nhận mình quả thật không cam lòng. Người thích ở ngay trước mắt, lại không cách nào chạm đến được. Vương Hải Đông do dự trong chốc lát, đột nhiên lúc đó, tay cầm súng lơ lửng, ngốc nghếch nói “Có thể trả lại Quý An cho tôi không?”

Quý An là thân nhân của mình, không thể mất đi. Nhiều năm trước, Thanh Huệ từng uy hiếp y, hiện tại, Vương Hải Đông những tưởng có thể uy hiếp lại Thanh Huệ, kết quả vẫn là bị uy hiếp sao? Mà thái độ của Thanh Huệ chính là không sao cả.

Rất tự nhiên mau lẹ, cả Quý An lẫn Vương Hải Đông bị tóm lại. Thanh Huệ gần như sững sờ chết trân tại chỗ, còn có ánh mắt không cam lòng của Vương Hải Đông. Cố Chí Sơ vẫn bộ mặt tái nhợt nghiêm nghị, ngay cả tiếng súng quanh đó hay tiếng la hét của mọi người hắn cũng chưa để ý. Mấy chiếc xe tiến đến, người đi xuống, hắn bỗng nhiên hiểu ra. Một người chậm rãi đi đến bên cạnh Thanh Huệ, ghé bên tai anh nói gì đó. Anh gật gù đầu, nói một câu bằng tiếng Nhật “Dẫn bọn họ đi!” Lập tức liền nhìn về phía Cố Chí Sơ. Đồng đội bên cạnh đều đã chết, tiếng súng vang lên rồi tắt lịm. Đến khi Quý An phục hồi tinh thần, đã thấy trên đất đầy thi thể. Máu chảy thành sông, từng dòng từng giọt ngưng tụ lại thành sợ hãi và thê lương.

Thì ra, Ngàn Diệp Thanh Huệ đã lên kế hoạch cả rồi. Cố Chí Sơ lạnh nhạt hỏi “Anh muốn thế nào?”

Thanh Huệ lại mỉm cười “Mang cậu về, gặp cha tôi. Đương nhiên có lẽ phải chịu chút đau khổ.” Anh cố ý tránh đi ánh mắt của Cố Chí Sơ, với anh mà nói, ánh mắt lạnh lùng của tình nhân chắc chắn là thương tổn lớn nhất. Cố Chí Sơ từ đầu đến giờ vẫn lạnh lùng như thế. Thanh Huệ cười khổ, như vậy vừa có lợi nhưng lại vừa hại. Chẳng khác nào dây thông vào cổ, không sao thở được. Thứ có sức thương tổn mạnh nhất, vốn cũng chẳng phải lời nói của người kia.

Ngàn Diệp Thanh Huệ, anh làm như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa gì? Ngược lại, chẳng phải cả hai đều bị tổn thương sao? Tình yêu là không thể cưỡng cầu, Thanh Huệ biết chứ. Cố Chí Sơ trước đây từng hi vọng giữ Thanh Huệ bên người, thật ngu ngốc, không hề biết mình đã sớm bị nhốt trong cái lồng vô hình anh giăng ra. Chính là, cuối cùng, kẻ bị nhốt, lại có cả mình.

Có rất nhiều việc, nhìn qua tưởng là bình tĩnh. Trên thực tế, lại cất giấu nguy hiểm không thể đoán trước. Hắn, Cố Chí Sơ, lúc này bị ép ngồi lên xe, Thanh Huệ an vị bên cạnh. Thăm nghĩ muốn im lặng nhìn hắn một cái. Cố Chí Sơ đang nhìn anh, lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, anh liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Quý An và Vương Hải Đông đã được sắp xếp ngồi ở một chiếc xe khác. Hắn là cũng không có chuyện gì.

Nhưng mà, người đang ngồi bên cạnh kia, hắn vừa để ý, vừa không muốn để ý nữa. Trước kia thích như thế nào, là một loại tình cảm phức tạp không nói được. Người mình thăm mền lâu như vậy, cũng thăm mền mình. Đây là cái loại tình cảm gì? Là yêu thăm của yêu thăm sao? Cố Chí Sơ trong lòng cười khổ. Hắn

nhớ từng nghe một câu, yêu thầm chính là thành công của kịch câm, nói ra sẽ trở thành bi kịch. Dầu sao, bọn họ cũng chưa đến nỗi ‘bi’ lắm.

“Ngân Diệp thiếu gia, anh biết loại người mà tôi thích nhất là gì không?” Thanh Huệ kinh ngạc quay lại nhìn, ánh mắt ngoài kinh ngạc còn chất chứa chờ mong.

“Tôi thích người thiện lương, hồn nhiên. Người mà một chút tâm cơ cũng không có. Nhưng tôi không thích loại tính cách này ở trên người mình. Tôi không thích kẻ thích cướp đoạt, với anh, chắc là cũng thường thức giống tôi vậy. Mà lại nói, người tôi hận nhất, chắc là chính bản thân mình.” Hần nở nụ cười, ánh mắt lộ tia trào phúng.

Xem như đã dự đoán trước rồi đi. Thanh Huệ thở dài “Cậu vẫn không thể tha thứ cho tôi sao? Hiện tại, tôi có thể vĩnh viễn ở bên cạnh cậu, có thể cho cậu...”

“Ngân Diệp thiếu gia, tôi bây giờ có một tâm nguyện lớn nhất chính là Aphose được lớn mạnh. Trước kia tôi hi vọng được đầu nhập Be reborn, hiện tại thì, tôi không chỉ không muốn, còn cảm thấy chán ghét.”

“Ra là vậy à. Là tại tôi sao? Chí Sơ, cậu mau nói tôi biết, cái gì tôi cũng có thể cho cậu. Xin cậu, đừng như vậy, được không?” Thanh Huệ bắt đầu hối hận vì đã nói ra. Anh hiểu loại người nói mấy câu này thật là ngu ngốc, căn bản là vô dụng, thế mà anh lại nói, là vô thức nói ra.

Sau đó, biểu hiện của Cố Chí Sơ thế nào, anh cũng đã đoán được.

“Phải, anh là nguyên nhân. Tôi đã có điểm không thích anh rồi. Thanh Huệ, cái này đều là tự anh chuốc lấy. Anh cho là có thể khống chế tư tưởng người khác, anh lầm rồi.” Cố Chí Sơ nói xong, quay đầu nhìn ra bên ngoài.

“Chí Sơ, lát nữa chúng ta sẽ tới sân bay, rồi đi Mỹ. Cha tôi đang ở đó.” Thanh Huệ cúi đầu, tận lực không cho nước mắt chảy ra. Nhưng nước mắt không nghe lời, tầm mắt dần trở nên mờ nhòe đi, cuối cùng mới biết thì ra sự thật là như thế này.

Thanh Huệ hi vọng tất cả chỉ là giấc mộng. Rồi lúc nào đó, sẽ tỉnh lại. Anh vẫn là Thanh Huệ, kẻ ngây trang đó, người kia vẫn thích anh, là Cố Chí Sơ. Chẳng qua, sự thật luôn tàn khốc. Anh cố hết sức để bản thân không phải khổ sở. Hi vọng tình yêu của mình sẽ không phải chịu bi thương. Anh vẫn luôn cho rằng, mình chẳng bao giờ vì yêu đương mà khóc. Nhưng lúc này, anh chỉ muốn khóc như một đứa trẻ. Tâm tư Cố Chí Sơ đã bay ra ngoài cửa sổ, căn bản không nghĩ tới chuyện Thanh Huệ sẽ ngồi cạnh mình bật khóc. Đến khi nhận ra, đã tới sân bay rồi. Hai mắt anh đỏ bừng, Cố Chí Sơ liếc mắt đã thấy, trong lòng cũng biết rõ ràng. Cuối cùng là ai thương tổn ai? Hần nheo mắt, đi cạnh Thanh Huệ, tay trái nắm lấy tay anh. Thanh Huệ đột nhiên ngừng đầu, chống lại ánh mắt dịu dàng của người kia, đây mới là điều anh muốn tin nhất.

Giờ khắc này, Thanh Huệ cảm thấy tất cả vinh quang, địa vị, quyền lợi, khen ngợi của mọi người xung quanh đều trở nên vô nghĩa. Anh chỉ muốn được cùng người thương ở bên nhau, sánh cùng trời đất, biển xanh hóa nương dâu. Nhưng sự thật không dễ dàng buông bỏ như vậy, nhất là cha mẹ Thanh Huệ. Sợ hơn nữa là, cha có thể sẽ làm hại Chí Sơ. Có điều, cảnh tượng này, trong chớp mắt, mà như biến thành vĩnh hằng. Cha mẹ nuôi của anh từng nói, đau khổ tốt cùng cũng là hạnh phúc tốt cùng. Thanh Huệ cũng vững chắc tin như vậy.

Hai người cùng ngồi chờ chuyến bay, thời gian chậm rãi trôi. Trong nháy mắt phải bước lên máy bay, Thanh Huệ đột nhiên nghĩ không muốn đi Mỹ nữa. Anh cơ hồ muốn kéo Cố Chí Sơ bỏ chạy khỏi đây. Cố Chí Sơ thấy anh đứng đờ ra thì hỏi “Sao vậy?” Anh chỉ lắc đầu, miễn cưỡng mỉm cười.

Vì sao phải cười? Là để che dấu sự thật. Chẳng phải trước nay anh vẫn làm vậy sao? Cho nên có gì phải sợ? Cuối cùng cũng được gặp cha rồi, anh nên vui mới phải. Cha cũng biết anh có tình nhân, cũng tán thành hai người qua lại. Chỉ cần theo lời, có thể được ở bên nhau. Nhưng tại sao, anh lại có cảm giác mình đang bán linh hồn vậy “Nhất định phải làm như vậy sao?” Trong đầu tựa hồ bật ra một câu hỏi như vậy. Nói xem, vì cái gì lại phải đi đến hôm nay? Quyền uy quan trọng vậy ư? Mình một lòng muốn làm chúa tể của Be reborn, cũng có thể đạt được rồi, nhưng kết quả thì sao. Người khổ sở lại là mình. Người trong lòng rối rắm cũng chính là mình.

Muốn hiểu người khác, nhưng chính bản thân mình còn chẳng hiểu được, thì làm sao hiểu được ai? Trầm tư

suy nghĩ, qua hồi lâu, đã tới giữa bầu trời nước Mĩ. Có người nói bầu trời nơi đây rất đẹp. Nhưng thật ra, dù đứng ở đâu nhìn lên, cũng vẫn là bầu trời ấy thôi. Nghĩ lại rất nhiều chuyện xảy ra, đều là do mình cả.

Quý An và Vương Hải Đông dọc một đường vẫn giữ thái độ bình tĩnh không hề phản kháng. Có nhiều chuyện, họ đều xem như đã phai nhạt, thì ra vẫn đang tìm cơ hội ư?

8. Chương 8

Người này khác với tất cả những người khác. Trong mắt Thanh Huệ, người ấy, lớn hơn tất cả. Đời người, có được bao nhiêu thứ có thể nắm trong tay đâu, muốn có cái gì đều phải trả giá cả. Thế giới này chẳng cho ai cái gì công bằng, mà sẽ lấy đi thứ mình trân quý nhất. Ngàn Diệp Quân Đằng từng dạy anh, mọi việc không thể xử trí theo cảm tính, mình phải tự lo lấy thân mình. Cây anh đào hoa bay ngày trước, cánh hoa tựa những tinh linh hồng nhạt đang nhảy múa, mang theo đó, là một cô bé mà trước đây anh yêu say đắm. Trước khi tới Trung Quốc, anh thích một cô bé. Cô bé ấy thích ngồi dưới gốc anh đào, mặc kimono hồng nhạt. Hoa anh đào rơi trên người, đẹp tựa như tiên nữ dưới hoa, mỉm cười với Thanh Huệ. Cô ấy hơn Thanh Huệ 6 tuổi. Đã có hôn ước với quý công tử nhà đối địch với Ngàn Diệp gia tộc.

Ngàn Diệp Quân Đằng giao cho anh một nhiệm vụ. Bắt cóc cô gái ấy, uy hiếp Tá Đằng thế gia. Ông chỉ không ngờ, Thanh Huệ sẽ giết chính mối tình đầu của mình. Anh theo tâm nguyện của cô ấy, đặt xác cô dưới gốc anh đào. Vô số cánh hoa rơi xuống phủ kín người cô, đó là khoảnh khắc cô xinh đẹp nhất. Nhưng mà, cô gái xinh đẹp cũng giống như bao cây anh đào khác, nở rộ rồi ủa tàn. Chỉ là một khắc xinh đẹp kia, vĩnh viễn sống mãi trong lòng anh. Người chết đi, rồi cũng thành một đồng xương. Cái gọi là xinh đẹp, là thời điểm người ta chết đi, có được sự vĩnh hằng. Chết đi xinh đẹp, sinh mệnh sẽ mãi mãi xinh đẹp.

Đó là lần đầu tiên Thanh Huệ dám trái mệnh cha mình. Ngàn Diệp Quân Đằng giận dữ đem anh nhốt vào phòng tối. Từ đó, Thanh Huệ không dám thích ai, cũng không yêu kẻ không nên yêu. Thế giới như vậy, đen tối như vậy, có lẽ anh đã sớm quen rồi. Anh từng nhìn trời cao biển rộng, trời xanh mây trắng, tình cảm đều như mây khói tan đi. Chờ đợi anh phía trước, cuối cùng cũng chỉ còn vận mệnh trói buộc và sự nghiêm khắc của gia đình mà thôi. Thanh Huệ thấy không còn quan trọng, anh lại trở về là Thanh Huệ, khiến kẻ khác sợ hãi, làm cha mẹ hài lòng.

Thế nhưng khi biết cha mẹ muốn đẩy mình ra nước ngoài, sự chấn động còn hơn cả tổn thương trong quá khứ. Bị đẩy ra nước ngoài, phải thực hiện nhiệm vụ, đã nghĩ sẽ bị người ta giám sát chặt chẽ. Chẳng ngờ rằng, cha mẹ nuôi đối với anh vô cùng tốt, rất quan tâm, luôn cổ vũ anh. Chỉ có duy nhất việc anh muốn làm bộ đội đặc công thì cha mẹ kiên quyết phản đối. Anh cũng tự cho rằng mình sẽ không thích thêm ai nữa, vậy mà trong vườn trường vui vẻ tươi đẹp, anh lại gặp được đứa nhỏ luôn bị trêu chọc Cố Chí Sơ. Anh phát hiện ra hắn không giống với bất kì kẻ nào, khuôn mặt nhỏ nhỏ quật cường, làm cho Thanh Huệ phải chú ý. Từ đó về sau, nhớ kĩ cái tên Cố Chí Sơ.

Anh thường đứng trong góc nhìn hắn. Nhìn hắn bị người trêu chọc, nhìn hắn ngồi xổm xuống góc tường khóc, rồi thở dài. Anh vẫn thường có thôi thúc muốn lao ra giúp, thế nhưng vẫn còn muốn chờ thời cơ, mỗi lần nhìn hắn bị trêu chọc, Thanh Huệ đều ước gì có thể đem đám người kia băm thành từng mảnh. Cuối cùng, anh như nguyện tìm được lúc bên bờ biển, đuổi đám người bắt nạt Cố Chí Sơ đi. Chuyện Cố Chí Sơ vừa gặp anh đã cảm kích đều đã trong dự đoán của anh. Hắn còn điên cuồng chạy tới cửa nhà, cái này cũng đã được tính sẵn. Một kẻ tâm lý bị vận vẹo nghiêm trọng, một kẻ là cây cỏ thụ sống trong bóng tối. Cả hai đều thật đáng thương.

Ông nội Cố Chí Sơ, anh gặp qua rồi. Vẫn nhớ khi đó là buổi họp phụ huynh, ông nội hắn nghiêm túc đi tới trường, Cố Chí Sơ ngoan ngoãn đi sau ông. Xung quanh đám học sinh vẫn không ngừng cười nhạo, còn nói to to nhỏ nhỏ. Có lẽ Cố Chí Sơ đã quen rồi. Mà Thanh Huệ, cách đó không xa, vẫn lảng lạng dõi theo mà hắn không hề hay biết. Đến khi Cố Chí Sơ quay lại nhìn, Thanh Huệ đã quay đi hướng khác, hoặc là đang vui đùa với bạn học.

Tốt nghiệp tiểu học rồi, anh và Cố Chí Sơ lại học sơ trung cùng nhau. Ở đó điều kiện không tồi, ít nhất thì không có mấy người bắt nạt Cố Chí Sơ nữa. Vừa đẹp, hai người lại học cùng lớp với nhau, anh vừa vui vẻ, vừa lo lắng bất an. Ba năm học sinh, Cố Chí Sơ và Thanh Huệ nói chuyện qua lại vài lần, rất nhiều chuyện giữa hai người đều đã phai nhạt. Ba năm qua thật là nhanh, tựa như nước chảy mây trôi. Chớp mắt đã lên trung học. Cố Chí Sơ vẫn đứng ở cửa nhà Thanh Huệ lo lắng. Chuyện cảm tình, hẳn cả đời cũng không quên. Thanh Huệ đối với hắn quả thật rất quan trọng.

Sau khi Cố Chí Sơ ra nước ngoài, Thanh Huệ bắt đầu có cảm giác mất mát. Anh hiểu rằng Cố Chí Sơ đã đi rồi. Anh sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch. Ra sức tham gia làm bộ đội đặc công, lợi dụng thực lực của mình. Một thời gian không lâu sau, anh gặp được Hạ Thư Viện. Hai người quen biết rồi hẹn hò, Hạ Thư Viện cũng có tình cảm với Thanh Huệ. Cô có lẽ còn nghĩ Thanh Huệ thích mình, mà chẳng hay biết rằng, anh chỉ coi cô như con rối, một chút tình cảm cũng không có.

Hạ Thư Viện bắt đầu ý thức được Thanh Huệ không có tình cảm với mình, cũng cảm nhận được ở bên cạnh anh nguy hiểm. Thế là quyết định chia tay. Cuộc sống sau này, cô hi vọng có thể quên Thanh Huệ. Chỉ là, cô nhận ra mình làm không được, trong lòng luôn nghĩ đến anh. Cô tìm một người bạn trai mới, cho rằng mình có thể có một khởi đầu mới. Rồi Thanh Huệ tìm đến tận cửa. Cô khi ấy còn có chờ mong, và cả khoái trá nữa. Cuối cùng, chờ đợi cô chỉ có ngọn lửa bỏng rẫy. Cô được đưa vào bệnh viện, nghe được Cố Chí Tân nói một chút, hiểu ra. Thanh Huệ vốn không yêu cô, chỉ là cảm thấy áy náy mà thôi. Cuối cùng cũng vẫn chỉ có áy náy. Cô không cam lòng, tình cảm của cô toàn bộ bị lấy ra làm trò đùa. Từ giờ, cô chẳng còn tin tưởng vào tình yêu nữa. Cô muốn khóc. Khóc òa lên, vì cảnh ngộ của mình, nhưng ngay lúc cô còn đang khổ sở, Cố Chí Lâm rút súng bắn chết cô. Phải, Hạ Thư Viện đã chết, Thanh Huệ lại chẳng hay biết gì. Anh cứ nghĩ cô vẫn còn trong bệnh viện, không qua bao lâu, khi anh bước vào phòng, Cố Chí Sơ đã bị Ngàn Diệp Quân Đẳng gọi đi, anh mới biết đây là sự thật. Tựa như sét đánh ngang tai, ngây ngẩn đứng cạnh giường.

Cố Chí Sơ bị Ngàn Diệp Quân Đẳng gọi đi, anh quả thực lo lắng. Anh biết rõ ông, cha đẻ của anh là người như thế nào. Anh chỉ sợ cha gây khó dễ Cố Chí Sơ. Mấy năm qua, Thanh Huệ đều cất chứa một ý nguyện to lớn. Là việc anh đột nhiên nghĩ ra, rất muốn làm, lại không dám làm, đến bây giờ vẫn là một vấn đề phức tạp. Anh muốn giết cha. Nhưng lại sợ mình không đánh lại được ông, ông sẽ làm hại người anh yêu nhất. Từ nhỏ anh đã không có cảm tình gì với cha mình. Ngoại trừ bị đánh, bị giáo huấn, dù chỉ một chút cổ vũ ông cũng không cho, biến anh thành một thứ công cụ, những ngày như vậy, anh không muốn nữa. Ngàn Diệp Quân Đẳng là ác ma trong cuộc đời anh, là bóng ma, ngay cả người chị gái anh yêu quý nhất cũng bị ông hãm hại. Mẹ lại chẳng mấy may biết, còn không ngừng khen ngợi cha rất tốt. Thanh Huệ nếu nói là gặp chuyện không may, thì chính là ánh mắt nghiêm khắc của cha, tựa như đã đoán được hết suy nghĩ trong lòng anh. Khi anh còn rất nhỏ, chị luôn bảo vệ anh. Tuy không phải là chị ruột, nhưng sự xuất hiện của ông đã phá hủy điều tốt đẹp duy nhất của họ. Chị mới chỉ 18 tuổi, lại bị Ngàn Diệp Quân Đẳng tàn khốc chà đạp. Anh ở bên cạnh nhìn chỉ biết sợ hãi.

Việc thích Cố Chí Sơ, ngay cả anh cũng không rõ ràng. Nhưng mà, Cố Chí Sơ bộ dáng rất giống người chị kia, người từng yêu thương anh hết mực. Khuôn mặt ấy khiến lòng anh không khỏi sinh ra cảm giác muốn trợ giúp, yêu thương hẳn. Rồi anh lại phải mãnh liệt ngăn lại hành động của mình. Anh thích Cố Chí Sơ, cũng muốn đối phương thích mình. Như vậy, bọn họ mới có tương lai. Nhưng mà tương lai, ai đoán được chứ? Anh bây giờ, muốn ra khỏi phòng phải có sự cho phép của cha mới được đi.

Anh rõ ràng đã trưởng thành, không muốn giống như trước đây nữa. Lúc nào cũng bị cha nhốt vào phòng tối. Anh sợ, sợ hãi bóng tối. Cha chẳng màng sống chết của anh, chỉ quan tâm ích lợi bản thân. Anh trước kia, chỉ có hận. Giờ anh còn có người mình yêu. Chỉ ít, anh không muốn ảnh hưởng đến Cố Chí Sơ. Anh biết hẳn có năng lực, nhưng so với Ngàn Diệp Quân Đẳng, căn bản chưa là gì. Anh hiện tại cũng rất sợ, nhờ ông làm gì Cố Chí Sơ, anh...

Anh cắn đôi môi đỏ. Ngơ ngẩn nhìn cánh cửa trắng toát trước mặt. Bỗng nhiên, cửa mở ra, Vương Hải Đông mặt nghiêm nghị tái nhợt, chậm rãi nói “Cùng nhau trốn không?” Anh sửng sốt. Còn nghĩ Vương Hải Đông đã bị xếp ở một chỗ khác, không ra được, anh lại cẩn thận đánh giá Vương Hải Đông, nhìn có vẻ cũng dễ dàng “Tôi...” Anh do dự.

“Sớm muộn gì cũng phải vậy thôi. Được rồi, tôi vừa tóm vài tên hỏi thăm chút. Ngàn Diệp Quân Đẳng

muốn giết anh và cả Cố Chí Sơ, anh định cứ thế giơ tay chịu trời ư?”

Thanh Huệ ngẩng đầu lên “Cậu gạt tôi sao? Cha vì có gì lại muốn giết tôi? Tôi là con ông, là người thừa kế duy nhất, là niềm tự hào của ông, lý do gì chứ? Còn Cố Chí Sơ, đó là người tôi yêu, ông nói có ẩn tượng tốt về hắn, cũng vừa lòng. Vương Hải Đông, nếu muốn nói dối, cũng nên soạn cẩn thận chút đi.” Thanh Huệ có cảm giác như bản thân đang lừa mình dối người vậy.

“Tôi không lừa anh. Ngàn Diệp Quân Đằng không phải cha đẻ của anh. Là mẹ anh bên ngoài có người khác, đẻ ra anh. Tôi biết anh không biết chuyện này, cho nên mới chạy tới nói cho anh biết, bằng không sẽ không kịp mất!”

Thanh Huệ cả người chấn động, kinh ngạc mở miệng “Tôi không tin! Nhanh nói tôi biết, cậu đang lừa tôi!” Một câu cuối cùng, anh như dùng sức mà gào lên.

Vương Hải Đông biết anh sẽ không tin. Thuận tiện tóm một người phía sau đẩy lên. Người kia anh cũng biết. Đó là một người Trung quốc, là thủ hạ trung thành nhất của anh. Ông nơm nớp lo sợ, không dám ngẩng đầu nhìn “Ngàn Diệp thiếu gia... Ta... Ta nói sự thật.”

“Vương thúc, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Thanh Huệ, cháu quả thật không phải là con của Ngàn Diệp Quân Đằng. Là mẹ cháu và cha của Cố Chí Sơ, Cố Chí Huy lên lút với nhau sinh ra. Cháu là con lai! Mẹ cháu vì giấu diếm sự thật đã phải trả giá rất nhiều, cuối cùng Ngàn Diệp Quân Đằng vẫn phát hiện ra. Họ dù sao cũng là vợ chồng, khi cháu không ở đây, ông ta liên tục ngược đãi mẹ cháu, thiếu chút nữa đã giết bà ấy. Còn cháu không phải con ông ta, đương nhiên ông ta phải nghĩ biện pháp giết cả cháu lẫn Cố Chí Sơ. Thiếu gia, ta nói thật, là thật đó.”

Thì ra anh là con lai Trung Nhật à. Cha anh, là một người Trung Quốc, hơn nữa, lại là cha của Cố Chí Sơ... Quả thật, là tạo hóa trêu người.

9. Chương 9

Khi anh phải rời khỏi phòng, bỗng nhiên phát hiện trên giá sách có một quyển sổ ghi chép. Anh nhớ rõ chỗ đó trước kia không có sách, dù sao cũng lâu lắm rồi anh chưa quay lại. Anh trước kia cũng chưa từng nhìn thấy.

Rõ ràng chỉ là một quyển sổ ghi chép, nhưng, anh lại có cảm giác kì lạ. Anh đi tới, thấy trên quyển sổ bám đầy bụi. Vì sao lại như vậy? Rõ ràng đã không còn kịp rồi, vậy mà vẫn dừng lại xem một quyển sổ ghi chép. Khác thường trong lòng thôi thúc anh mở ra, chữ viết bên trong đập vào mắt. Là tiếng Trung, nhưng một câu ấy làm cho anh chết trân tại chỗ.

Thanh Huệ là con của Cố Chí Huy và Từ Hi.

Từ Hi!? Anh nhớ lại, Từ Hi chính là tên mẹ ruột của anh!

Anh cười lạnh một tiếng, trời biết ai đặt cái thứ này ở đây, muốn anh tin sao? Anh lại lật thêm một trang, trên đó dày đặc chữ.

“Viên Tử, khi đọc được những dòng này, có lẽ ta đã chết rồi. Xin lỗi, ta không thể ở bên nhau. Ta cả đời này hận người Nhật, một nhà của ta, cả bạn bè ta, đều bị người Nhật tàn nhẫn hãm hại. Hiện tại, Từ Hi còn bị đám người Nhật đó nắm trong tay, ta nhất định phải đi cứu cô ấy. Cảm ơn, vì đã hết lòng chăm sóc Thanh Huệ, coi thằng bé như con ruột. Nhưng giờ, tình huống nguy cấp, ta chỉ có thể đem Thanh Huệ giao cho người, Chí Sơ và Chí Lâm ta đã có tính toán khác.

Thanh Huệ hiện tại mới chỉ là đứa trẻ 1 tháng tuổi, mong người chăm sóc nó cẩn thận.

Những thứ này, chờ nó lớn thì đưa lại cho nó.

Nhưng mà, nhớ đừng để nó báo thù.

Thủ đoạn của người kia rất độc ác.

Ta hy vọng Thanh Huệ không xảy ra chuyện gì.

Cố Chí Sơ.

Vẫn còn mấy dòng nữa.

Có điều, Thanh Huệ đờ người, quyển sổ cũng rơi xuống đất.

Đã bao lâu rồi, vậy mà cha mẹ đẻ của mình là ai anh cũng không biết...

Anh rút cuộc có nên tin tưởng cuốn sổ ghi chép này hay không, nhưng ngẫm lại Ngàn Diệp Quân Đăng độc ác như vậy, khiến cho lòng anh có chút tin tưởng.

Viên Tử luôn nghiêm khắc với anh, chủ yếu vẫn chỉ để che mắt Ngàn Diệp Quân Đăng.

Viên Tử tính tình kiêu ngạo, bà không chấp nhận bổ thí của bất kì kẻ nào.

Bà là một thiên kim tiểu thư, làm việc gì cũng đều theo ý mình, nhưng người bà sợ nhất vẫn là Ngàn Diệp Quân Đăng.

Lúc năm tuổi, anh nghe trộm được thầy thuốc nói bà không có khả năng sinh sản. Bí mật đó là thật, nhưng lại bất hạnh bị Ngàn Diệp Quân Đăng nghe được. Khi đó ông ta chỉ là bán tin bán nghi, xong đối với Thanh Huệ vẫn tràn ngập chờ mong. Cho tới khi ông ta tự vào phòng Viên tử tìm thấy quyển nhật kí này.

Xác nhận thật lâu, đây là bút tích của Cố Chí Huy.

Viên Tử vì vậy bị ngược đãi. Khi đó Thanh Huệ đã xuất ngoại rồi.

10. Chương 10

“Thanh Huệ!” Vương Thúc chờ ra trước cửa “Cháu... Cháu...”

Vương thúc vốn định là thừa lúc Thanh Huệ đi thì chạy về phòng anh, ông biết chuyện Viên Tử để lại sổ ghi chép của mình trong phòng Thanh Huệ liền điên cuồng chạy tới. Vất vả lắm mới thoát được Vương Hải Đông, vậy mà vẫn bị Thanh Huệ phát hiện. Ông thật sơ suất.

“Hắn là chú giết mình vì tôi vẫn còn ở đây đi! Giờ tôi đã biết, chú lừa tôi!” Thanh Huệ xoay người lại, ngữ điệu hết sức bất mãn.

Vương thúc bắt đầu kích động. Lúc ấy, trong đầu đột nhiên nghĩ, quyển sổ ấy dễ dàng bị phát hiện như vậy, rõ là kì lạ. Ông nhìn chằm chằm cuốn nhật kí trên nền nhà, Viên Tử đã đặt quyển sổ này ở đây từ lâu, thì hẳn phải đặt ở nơi bí mật mới phải. Hiện tại, nhìn qua cũng biết Thanh Huệ đã đọc xong nội dung trong đó rồi. Như vậy, trước đó, nhật kí nhất định đã bị lấy ra đọc một lần, sau đó mới được đặt lại, nhưng lại ở một chỗ rõ ràng. Là ai đây?

“Thanh Huệ thiếu gia, tôi... Tôi có nỗi khổ riêng. Viên Tử tiểu thư đã cứu tôi! Bà, bà ấy yêu cha đẻ của cháu, không cần hỏi đáp gì, còn Từ Hi kia, người luôn luôn gặp phải rắc rối... Tôi...”

“Cho nên chú cho rằng làm vậy là có nghĩa sao?” Thanh Huệ khoanh tay trước ngực “Tôi thật ra rất muốn biết chú làm thế nào trốn Vương Hải Đông đến đây được.”

Sắc mặt Vương thúc tái nhợt.

“Được rồi, không nói nữa, tôi đi tìm Cố Chí Sơ.”

“Thiếu gia, làm như vậy là đi chịu chết!”

Thanh Huệ dừng bước, chậm rãi nói “Tự cảm thấy may mắn vì mình không phải người Nhật đi. Tôi không sợ chết, cũng sẽ không hối hận.”

Trong phòng liền chỉ còn lại một mình Vương thúc. Ông nên sớm hiểu rằng nói dối lâu ngày rồi cũng sẽ bị phát hiện, không phải do bản thân che giấu không tốt, mà bởi vì đây là dối trá, cho nên nó không phải sự thật. Ông hiện tại chỉ mong Thanh Huệ có thể bình an vô sự.

Tới khi Thanh Huệ đến được đại sảnh, Cố Chí Sơ đang ngồi trước mặt Ngàn Diệp Quân Đẳng. Một kẻ nghiêm túc, một kẻ tràn ngập ý cười.

“Thanh Huệ, đã đến rồi à!” Ngàn Diệp Quân Đẳng đứng dậy “Nhìn bộ dạng mày, hẳn là đã biết thân thể của mình rồi nhỉ. Xin lỗi, hôm nay mày chỉ có thể chết!”

Hết sức bình tĩnh, anh cởi áo khoác.

Thanh Huệ đột nhiên nhìn Cố Chí Sơ.

Quay lại, chỉ thấy Ngàn Diệp Quân Đẳng cầm súng, hòng nhắm thẳng vào mình. Nơi nơi đều là hơi thở tử vong, tiếng súng cùng vang lên, tất cả lại trở lại im lặng như trước.

Thanh Huệ trợn tròn mắt, Cố Chí Sơ vì anh mà đỡ đạn. Viên đạn trúng vào bả vai hắn.

“Cố tiên sinh, cậu làm ta thất vọng.” Khuôn mặt Ngàn Diệp Quân Đẳng trở nên lạnh lẽo.

Cố Chí Sơ khó khăn ngẩng lên “Loại chuyện đó, tôi tuyệt đối không đáp ứng”

Thanh Huệ cảm thấy mình đã mất khả năng nói chuyện rồi. Anh chỉ nhìn thấy Cố Chí Sơ từ từ ngã trượt xuống...

Anh đỡ không kịp, hắn ngã lăn ra đất, lại thêm một tiếng hít lạnh vang lên cùng tiếng súng. Ngàn Diệp Quân Đẳng tiếp tục nổ súng, lần này bắn vào đùi Cố Chí Sơ.

Anh ngỡ ngàng nhìn Cố Chí Sơ ngã trên nền đất. Rồi, hai mắt đỏ ngầu trừng trừng hướng về phía Ngàn Diệp Quân Đẳng.

“Thanh Huệ, bộ dạng mày rất giống Cố Chí Huy, tuy Từ Hi mẹ mày là tay tao giết, nhưng đó vẫn là người phụ nữ tao yêu nhất trong đời này. Ta đã muốn ở cùng cô ấy, nhưng chính miệng cô ấy lại nói không quên được Cố Chí Huy. Còn ta, ta lại giết chết cô ấy, giết chết người ta yêu nhất! Mỗi khi nhìn thấy mặt mày, tao đều sẽ nhớ đến khuôn mặt của thằng khốn Cố Chí Huy đó!”

Thanh Huệ không nói gì, nhưng động tác của anh đã biểu lộ tất cả. Anh tiến đến, một nắm đấm nhắm thẳng mặt đối phương, Ngàn Diệp Quân Đẳng chẳng mất sức cũng tránh được. Anh lại đánh, ông ta lại tránh.

“Thanh Huệ, tội gì phải thế?”

“Tôi nhớ ông từng nói, nếu tôi không giết người khác, người khác sẽ giết tôi. Giống như bây giờ, tôi không giết ông, cũng sẽ bị ông giết!” Anh hung tợn nói.

“Rồi sao? Thanh Huệ, mày đánh không lại tao, cho dù muốn giết tao, nhưng cuối cùng vẫn bị tao giết thôi. Tao thấy, mày nên chấp nhận vận mệnh đi.” Nói xong, ông ta buông tay Thanh Huệ ra. Sau đó, dùng sức huých vào người anh, khi người sắp ngã ra rồi, Ngàn Diệp Quân Đẳng lập tức dùng một tay đâm tới. Thanh Huệ chú ý, vội vàng tránh đi, lại dùng hai tay chống xuống đất. Ông ta chỉ đánh vào không khí.

Nhưng ngay lập tức Ngàn Diệp Quân Đẳng dùng chân trái quét về phía Thanh Huệ. Anh vừa thấy đã quay cuồng bật người tránh đi. Ông ta không bỏ qua, không ngừng đánh tới.

Cố Chí Sơ hơi hé mắt, thấy trước mắt hai người đang đánh nhau.

Thanh Huệ nhiều lần xoay người, cuối cùng cũng đứng thẳng được. Ngàn Diệp Quân Đẳng tốc độ rất nhanh, một quyền đánh vào mặt anh. Anh ôm lấy mũi, đau đến mức nước mắt sắp sửa trào ra, máu tươi cũng từ mũi chảy ra.

Vẫn chưa hết, đang lúc Thanh Huệ ôm mặt, Ngàn Diệp Quân Đẳng đá thẳng vào bụng anh.

“Phịch...” Thanh Huệ ngã ra, phun ra một ngụm máu.

Ngàn Diệp Quân Đẳng bước nhanh đến, tính cho anh một đạp kết liễu, phát hiện hai chân bị ôm ghì lấy rất chặt, khí lực lớn đến nỗi ông ta không chịu được, quay cuồng một hồi cũng ngã rầm xuống.

Cố Chí Sơ ôm lấy bả vai bị thương, miễn cưỡng đứng thẳng.

Súng của Ngàn Diệp Quân Đẳng đã bị đánh rơi cách đó không xa. Thanh Huệ nhìn khẩu súng, thấy Ngàn Diệp Quân Đẳng chậm rãi đứng dậy, nhưng không có vẻ gì là phát hiện ra súng đã rơi.

Anh thấy Ngàn Diệp Quân Đẳng lao đến, đánh Cố Chí Sơ.

Tuy Cố Chí Sơ thân thủ không tồi, nhưng hần đang bị thương, nhiều lần bị đánh ngã.

Ngàn Diệp Quân Đẳng hoàn toàn ở thế thượng phong.

Thanh Huệ dịch người về phía khẩu súng. Mỗi một lần dịch người, anh có cảm giác tim như bị dao cứa. Bên kia Cố Chí Sơ đã hoàn toàn đứng không dậy được nữa, còn Ngàn Diệp Quân Đẳng đang hướng về phía hắn.

Tay phải cuối cùng cũng nắm được khẩu súng, nhắm ngay họng súng vào Ngàn Diệp Quân Đẳng.

Mở chốt an toàn, hướng Ngàn Diệp Quân Đẳng nổ súng...

Tiếng súng vang dội, lần đầu tiên trong đời Thanh Huệ biết cảm giác được giải thoát. Qua bao nhiêu năm, anh cuối cùng đã hoàn thành được tâm nguyện của mình, tự giải thoát mình khỏi ngục tù.

Anh nhìn Cố Chí Sơ, hắn cũng nhìn anh, hai người nhìn nhau cười.

Ba năm sau.

Ngã tư đường Neww York, lúc này, bầu trời đỏ rực khi mặt trời sắp lặn khuất.

Nam có nữ có, qua lại ở ngã tư, một ngày làm việc khiến ai cũng mệt mỏi.

Giờ phút này, Cố Chí Sơ đang ngồi trong chiếc xe mới mua.

Thanh Huệ từ trong cửa hàng bước ra, tay mang theo một gói to.

Anh ngồi vào trong xe, Cố Chí Sơ mỉm cười nhìn “Về nhà thôi.”

“Ừ. Về nhà.”

Mỗi người đều giữ vững một niềm tin cho riêng mình.

Mỗi người đều có một giá trị tồn tại.

Vận mệnh có nắm trong tay, nhưng tuyệt đối vượt ngoài tầm khống chế của mỗi người.

Tương lai dù không có triển vọng, ta vẫn có thể đối mặt với khó khăn hiện tại.

Là ai đem ta vây giữa nghịch cảnh tuyệt vọng?

Là ai khiến vận mệnh rời bỏ ta?

Là ai đã quên mất ta?

Biết là, người đem ta khóa trong nhà giam của vận mệnh, chính là bản thân ta thôi.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tham-kieu-au-mi>